no. 16

Digitized by the Library and Information Centre of the Hungarian Academy of Sciences

MTAK
1826

no. 16

פ' 5

נבלת ראובן שהיה לו דין ודברים עם שמעון והשיג רצ' המלך שתחשב
מעשים שעשו ביניהם ולפי שהיה לו להם קרוב לראובן ונסתלק מן
הדין שם המלך שיהיו ד' השופטים ויעריכו שאם דעת המבוררה אם כדין
שיכנס המרובים לדין עם ואם יחלוק לדוד שהוא צריך עם זה והם
יאמר שמעון יורש ע"י ספרים לדין עם זה אם יהיו שנים הג"כ ועם המשיב
ועם זה ושני יורש כבן זה לדעת אם תצרך להוסיף דיינים ומה
שתצרך כדת [illegible]
ר"ה לדברי בכוי והוא [illegible] בקנקני שאמר' [illegible] בן [illegible]

MISSING PAGES

ואין בכ' הנין בחוב [illegible] ישלם לנקמו הדין
(בדין [illegible] [illegible] [illegible] בב"ח [illegible] [illegible]
ד' [illegible] [illegible] [illegible] ועם [illegible] [illegible]

no. 16

ק״י

ונ״ל דראובן שהיו לו דין ודברים עם שמעון והדין רצו הולך שחושב

אנשים שישבו ביניהם ולפי שהיה אחד מהם קרוב לראובן ונסתלק מן

הדין אמר הולך שיהיו ב׳ הבוררים ושואל שאלה לפני החבורה אם צריך

שיהיו מוכשרים לדון אף ואם נתלה לבורר שלישי צריך עם זה להם

ימאחר אחד יורש ע״י סברת לדון אף או אם יהיו שנים לגבי׳ ואל להשיב

ואל אחד ואחד יורש כבן זה לבורר אם תשרך להוסיף ביניהם ואחד״ל

שלשתן כולה יושיבו

ונ״ה לכ״ר בבני והוא נ״ה לו בקונקי שאמ׳ תרש מנבו ובריך לן

בריבין דלשנו ולא יכולי להנאמן להשיב אך שוא רבר בבי. ק״ל

כיון שהבורר לו כמשנה שהוא להלכה ולא למעשה הלכך שהרבי שלעין

שתן נראי בהלשון שאמון הדלקים והנה כי הניין מש״ס רבותי קמאי

ובנראה קמא דאיתא הכא ח״ת מלתני מחברוה לתתא ביניהם ס״ף שלא

נהיא רתוקה מהני, הלכן בב׳ ג״ב שנים שאחר׳ לכתוב ואל אחד ושיב

וב׳ ואבר״י זב״ל שלה מה׳ שנים להשיב׳ אם מגבי׳ ואל אחד אח׳ יושיבה

הדיינ׳ ומשך כמו הנה מלין מעליהו הנה כשל בלשנות כי אל אח׳. אח׳

הוי כמו שלא ישב כבן ונראה הבין בשם ושתן נראה כמשין שבה ושנאר

לשונו כמשן נראה כמשין דלא קמ״ר כמשנה נראה קמא כמנו מן כמשנה

דנראה קמא יובי׳ לשלשה דרוקא בב״ד של שלשה כמהמ״ר אח׳ אח׳ לא מן לן

בנך דכבא כשן בההוא דנבות ושם ב״ד דאמי׳ לקמר הבין אבל אנשי הב״ד

הוא יותר לשלשה כהרוב שלהם הוא ב״ד הנין בשני שלשתו ספק ביניהם

ומלובי׳הן ושתן ומסיקין כהא נראה כמשין והוא משנה נראה כך בקבין

נ״ב הרב כשל ב״ת ח״מ ס״י״ג והיינו כמו בתשובות זב״ל בקש״ו הנזכרה

בב׳ שם ס״י״ג הדוה מן הלכה בין שדרה שהובררו לגולה ובין שהובררו

שלשה בבעניהם שן טעם זה ולשנים כמשן הולכין אחר הרוב לא שהיה

לקנין חשוב ולא של כלם, אבל אם זה אחד אח׳ מן הבין כריך שלם הרוב

ולבירור כלא מלין בין רוב שהוא שושה ב״ד הנין לשלשתו מעלמן שרוח אבל

לפי׳ כמשן דז״י זב״ל כשלה עקר הטעם בב״ד שלן ואל להם זה אח׳ לשנים

כמשן נראה כמשין מאמר לדיין דלא קמ״ר כמשן דז״בא זב״ל לא מני ב ברוב

ואין ב״ד הנין בשני שלשתו יותבם לגמרי הדין

(ובמשן דלכא זב״ל מיבה לכן לעין טובא דכתב בב״ח ח״מ ס״י׳ וז״ל אבל אם אמרו

כ׳ לכתי מא טוב ואל אח׳ אח׳ זה שאומרן לכתי׳ זה ושיב ואל אח׳ אח׳ בין זה״ה

גם שאע״פ זה הוא שוה לו בגדולה כיון שהוא אחר הולכי׳ אחר הרוב הין מהלכה
כהלכה ומ״מ לפי הרי״ף והרמב״ם שכתבו מרבים נ״ב והביאו דברי רשב״א בתשו׳
הובאה שם בב״י כר׳ שמעון הוא זה כדין דרמב״ם דוקא בשל זה ומ״מ הולכין אחר
הרוב כיון שעיקר הדין במחלוקת כהיינו נ׳ לכתובה ועל ממון והיינו מדאורייתא
ירושה בירושלמי בפסק שניה דרמב״ם זה ונראה כר׳ יוחנן כשמואל ז׳ בשם הכתובה
ומכ״ש ב׳ ומתוך זה יוסיפו כיון שלא נעדר הדין בב׳ וכן כר׳ מרדכי שם בלשון
הרמב״ם בקנה וכן נ׳ לכתובה ועל זה ושיב ומ״מ זה כמו לשון הב׳ שאלשין
רבותינו בב״ח מוהר״י זה ונראה שדקדק בזה הרב כמו בב״י שם אלו כהוא שניו
הירושלמי אחר ולרשיי הרמב״ם בפסק כר׳ יוחנן וכן רבותינו שיטתו כן
הרב בתקנה סגולת כירוש׳ ונראה שמשמע לשון הרשב״א זה בבית הרב מבת׳
כלשון ר״ן אלו שלא נכון דרך לסוף דבריו הרשב״א זה כמו ברמב״ם הנ״ל
זה היינו דלכן ר׳ יוחנן ומאמר שיהיו רבים להבין לשון זה נראה אחר הנ׳
שמש נמאר לפי שלא בב״ק שקול ונב״ב שקול הרי הוא כאלו ירבו לשון שנ״ב
אף וגם נמצא כן בבית מטלטלין זה וכן לומר שירבה ר׳ יוחנן כיון בית מטלטלין
לבית מתנות וכו׳ נ״ב ולזה זה מרבין כאשר בית מטלטלין כאשר הטייה
לשנה נ״ב שכתב ועוד מה דהלכה אלו בב״ב שקול ובפוסקים כבקשר ר׳ אבהו
ב׳ בית מתנות דף י״ג ע״א ולהלן אין הב״ב שקול מורה כירבו לשון כיון
כאשר סגולה להסתפק בו משמע כאשר הב׳ אבל בבית מתנות כאשר נ״ב
על כן לשון כן למדה כשהפוסקי׳ ב׳ ושני׳ ב״ב שקול של ר׳ כאלו לפי כיון
ר׳ יוחנן כהני כאלו ירבו לשון וכמו מרבים הכתובה

אבל ספק ר״ת ס״י ת״ה כתב בשם הרא״ש והסכים עמהם כמו שכ״ב דהרמב״ם
מודים בכך דכתב לעיקר הדין שכ״ה נ׳ בשם הכתובה מש״כ בב״י מוהר״י זה כלשון בדוקא
נקט הוא נ׳ מוהר״י כמו ועל זה ומ״מ זה והיינו כפסק שכ׳ מהר״ב שכתב כהולכי׳
אחר הרוב דתלמודא לשמואל זה סיוע לזה דייקא דכתב האחרון שכתב הין והלכה
כהלכה ומ״מ זה הרי״ף והפוסקי׳ ב׳ לשמואל כדוקא והלכה כהלכה כמו הוספה אבל
זה שכתב רוב הדין לשון של מינן בב״י מוהר״י זה הולכי׳ אחר הרוב

ואמר רבותינו הכרת בבית דרמב״ם לחלק בין ~~בבת~~ יבום בגדולה מכתובה כן נ׳ מאמרתם כיון
כן וגם נכר שכי כלשונו מודים בכך ורבא לשמואל כיון דסבירא ליה כמותו שאמר
זה בגדולה חוזר וכן מהר״ב שכ׳ הנמוקי׳ ובשו״ת בבית הכתובה מהלכה בעניין לחלק
בין יבום בגדולה כן מו מבורר יע׳ כבר וגם בן לכתובה נהרי כיון דוקא מחזיק
בשו׳ נ׳ לכתובה בהוספה הנ׳ הלא בב״י לכתוב׳ ועל ממון לחסוך לה כמבואר כהכי
יעב״ץ

7

יובל המוקדשת בתוקפו לא נקבל כתוך המוקדשת בפרשה דיינינן להו
והגזבר מכירתו כדינא בכולהו לענין קודם יובל

ומיהו להקשות זה שהקשה הר"ן על הרמב"ם הביאו הרב כ"מ שם כו'
[illegible] דתנן במס' [illegible] דסבר כב' [illegible] [illegible] בין [illegible]
[illegible] [illegible] ואם [illegible] [illegible] [illegible] ולהון [illegible] [illegible]
ונראה [illegible] [illegible] דמכירתו בין קודם יובל ואח"כ [illegible] [illegible] שיצאה המוקדשת בתוך
[illegible] דמכירתו [illegible] קודם יובל ומשום [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] הגזבר בין [illegible] [illegible] הוא
דמכירתו כ"כ הנין קודם יובל [illegible] [illegible] [illegible] בין [illegible] [illegible]
והיינו [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] הגזבר בין [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] בין [illegible] מכירתו כ"כ הנין קודם יובל [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] בין [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] בין [illegible] המוקדשת מכירתו [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] הר"ן על הרמב"ם [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
יובל המוקדשת [illegible] [illegible] [illegible] המוקדשת [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] הדין [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] קודם [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ביובל [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ביובל [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
בכ"ה הנין [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

אבל [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] הדין [illegible] [illegible]
יובל מכירתו [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

8

[illegible] ועתה הן המעיין [illegible] הרמב״ם [illegible]
[illegible] הרי [illegible] מרובה, ואם [illegible]
[illegible] והרי הרמב״ן [illegible] שם [illegible]
ואם [illegible] והלא לדברין [illegible]
[illegible] מן הנכסי׳ [illegible] אחרי [illegible] ב״ד
[illegible] המרובה [illegible]
[illegible] בלקוחות [illegible]
[illegible] בלקוחות [illegible]
[illegible] והתוספ׳ [illegible]
[illegible] הרי [illegible] הנוספות [illegible]
[illegible] יוסיפו [illegible] הוסיפו [illegible]
[illegible] מן הנכסי׳ [illegible] יוסיפו, [illegible] הרמב״ם [illegible] להרמב״ם
[illegible] בדברי ההשגה [illegible] ודלא כהרב
[illegible] הרמב״ם [illegible] להרמב״ם ז״ל [illegible]
[illegible] והלא דברי הרמב״ם [illegible]
דהרמב״ם [illegible] הרמב״ם [illegible] הרב [illegible]
[illegible] להרמב״ם [illegible]
[illegible] הרב [illegible] מן הנכסי׳ [illegible]
[illegible]
[illegible] הדין [illegible]
[illegible] הוספה [illegible]
[illegible] הדין [illegible]
[illegible] הדין [illegible]
[illegible] הרב [illegible]
[illegible]
[illegible] שהרב [illegible]
[illegible]
[illegible] שהוסיפו [illegible]
[illegible]

ש׳ [illegible]

זהו מה שהבנתי בהלכות השליחה דברי הרמב"ם והרשב"א ז"ל וכבר נכון לי
ואמר כאשר אבל אין להרמב"ם בכלל ההגבון בחנה ח"מ ס' ז"ט ט"ו כ"ש
הקשה הרב המ"ג בשם הגיניה מגיניה למה שפסק למעלה ס' י"ג והמלה דקא
כדברי הרמב"ם כמשין דנראה של נ' בשיטת המגוונות מס' בשלחן המוסמ' אמ'
עכ"ל ולפי סברתו הוא הדין והוא השווה בדינו מחלוקת בה מאיזה כמו
דחולק בין זה לזה כלל כמו אמרו שמי הכא שישבו מחלוקה בין אח"כ לסני
בזה להכוני ואין מחלוק בבהבי הוה כשם המחלוקת, ומי אמרו דבמשין נ' בשתן
המגוונות מח"כ בשם הרמב"ם המבוטלת מדברי ההוספה ואין לשנותן בה
ומחלוקת כהני כמה לא היה נראה שיכתם בהלכה ואין דעותי לזה עכ"
במוספות דנה בכשות המשנה, ובזה כמו רמב"ם והרשב"א ז"ל ואין זה בזה
כל מה שנראה לי בכל ההגהון הסכמתי ובת"ו שמי.
ועם זה כי לפי זה מהות מה בישוב שבר היית כהרשב"א שהביא הרב
זקן ס' י"ג ממניא כחכמי ביאור כהלכות כתיה כהרשב"א בההיא ואת המחלוקה
בבעבין כהנים בכרכים בין דין בין תשרה על מחציית שוין כמשין
שיאמר הדבר מגוף התורה ואין של כלום, וכו כלא מאי קרבן מבבין ההוא
לחולק אמר הרב הזה במשין כמו שיסכימו כל העשרה לדעת אחד כמו שכתב
הנו' מן כשמו' והרכבי שם בשם ר', והנ"ל שם ומה שהביא זה הסמ"ע
שם ס' י"ג ומח"ב שאם כשיטת כהולכי אמר הרב מחשה שהוא בן ומנין מר
כרנות והמלך ואין הנונה מבל לא נמנין ור' כיון, ובמשין שיהו שלם כל בבר
ומניא כחכמי ולפי' הביא הרב זקן הוא כרשב"א לפסק הלכה אמנם כבס' ע"כ
פסק כהרמב"ם,
ולשון הבדין הבא בגמ' דושני להקריס ולפי ההלכה שלמבגיא נמבניב מנעת
שהיה כתב הפר להשיב הדבר בתוך המחבשה מש' הנקובים ואמו בשלמה
שידנו ויפסקו בין הולק' כמו שיכולים לפשע שמר כ"ג ומי בין כשלמה
, הלא שנהיה התורה כל שכתב לקבוע בין דינים הלכך בכרך המשנה והמבררין
לפי מה שבורן הדין מנין הך להם אמר הרב מה אם יכוח כלם לדעת אחד בן
להוסיף דיינים מצא יהיה הדין כך והשעה נראה צריכה לפרן דין מ"ן המשנה
מלבד הבאים שש בת ורבין והכרלעת בינם למשנה כל החלוקין והרמב"ן לפי
הדין, ואם כבר היה נראו אין רשות לדיינים להוסיף מעבר' ימר לדין בלבד
מרבעה דהם בב"ד שקול דברי סיון בשלמה כלם כבר' ומשיה כמוץ כפס' בלא

כמו בב״ד עשה כלא בדיני נפשות, ומחזירין אבל בדיני קנס קה״ן על ר׳ יאשיה ברמב״ם שכן
שאין בב״ד שקול להכרעה והלכך רב״ה [illegible] אם כן נ״ל מחלוקת כתב׳ דיעבד אין
למעני׳ שלש׳ לה לה בב״ד עשה
דיניהם בין שהרי כתב [illegible] כר׳ יאשיה כבעי׳ קרא
אלא אין שלשה והוא בב״ד שקול כבי שיעקרו בת השיה מדרי רבנן ודרשה מרבעה עם שבה
כשרים ונ״ל שב״ה הרי כמחייבין להו כר׳ כבונתא דר׳ יאשיה מחלוקת מו שבה כשרים
אבל לענין לא כשרים עניהו כהשתא בב״ד עשה

דסברא כרבינו בהרמב״ם פ״ט מהל׳ סנהדרין שכתב וק״ל ומי הוו כ״ג ה׳ ונקרא בית דין
ושעו מסנברא כהנך מלכות כלום כלומר לא להדר מי לאו מינץ לא סגי לן בית דין
ב״ד כן נ״ל כב׳ מן הגמרא בסנה׳ שכתב נקטה היינו כתב הכא מי הוו מרבעה נבלו
בב״ד שקול הם ואין יכול לדין, והנם ורמי רחירי בשלא קבלום שלהם דלא קבלום שלהם
לא משלה ואין לענין עלו שהיו כ״ג הנסמכה בינה המעקרא כן ומהב׳ הוסיפא ב׳
וכ׳ בקמודר הייט ב׳ הרמב״ם וכ׳ הנסמכי׳ ואינן שמעו מב״י כלשונ׳ה הוות ואמאי
נמנה עלהם, כשב׳ בדינים׳ להכרעה בב׳ מ׳ידי שהרי כתב הרב׳ כלומר אלא לוא ור
מה לאו מינץ לא סגי בית בדין כן נ״ל כב׳ מן הגמרא בסנה׳, ומי עניסשו הב״ד״ם
ונראה בינה להדר הבי מלשון שמעין יכלו להדר בדין לא בהנסמכה ולא משלה
כלום, והיה משום להדר כהרמב״ם שאין שעדין ב״ד שקול להכרעה אבל בדיעבד
דיניהם כין לא כרבינו ומהב׳ בהנה׳ שכ׳ מ״ת ס״ו כה׳ כהמעין הך כהרמב״ם ולא
קב׳ כ׳ לא [illegible] אבל מה הין הדיינים מחשה נהלכה ומרר׳ וא׳ כר׳ שהבינו הרב
הרמב״ם בקושי׳ הב״ג ולמה׳ שכל עניינין ולא השעים לא תחשה

ונראה לי דלבין מדברי הרמב״ם כמ״ש להפ׳ בב״ד שקול מוסיפין בגר דיינים ולא
בעדין כלום בכשל מפורש, ואין סברא להדר כרב דאמר דאמרינן פ׳ בגנבר כל״ג
הבימ ורבה כה׳ לה׳ מכירה ושור מ״ת ט״ר נ״ז כמי אמר בכ״ד ולב׳ מרבעה שב
כשיעור ב׳ מרבעה כלהו ונראה שם כיון כמרן לדינון להרבות דיינין יותר
מבי ב״ד ורמי לא לענין דיני׳ מכת ולא מוסיפין בגר דיינים עד כמחוי׳ כלהו כ״ט
המלקי׳ ואמי מה בה לה בעין שב׳ דלינא כהנם ומחזירין בשן המגבר הבנקש כ׳
דלא להוון דיינו כרון מבל הינם דלדינא מ״ש כתוי׳ לו מ״ש דיכתא דזולן
כשן לא מוסיפין בגר דיינים כשאמר ב״ד במשלהו ומש״ה בהוא ב״ד שקול כהכרעה
ואין כ״ב׳ ולא׳ אם כמ שב׳ הרוב ביניהן כין והיינו שמי אם שען בדיניהם, כן
ונשלמו כלהו כרלמשל, ולא נקשה לן דרמי כתב מהר״י וגל בנ״ז ט׳ יג׳ בעגין
של שבבוררי׳ דלרין ש׳ שנו להעין עלם שבש בשלהרי׳ א׳ בגרא כשנג כמהר״י.
ונקוט עד דמהרי׳ נלקוט כב״ש״ט נלקוט ומ׳ ני לינן נלקוט בב״ש״ט מרבעה
כב״ש״ט

ר' שבתי דלאמורה
כבש"י יש בלהן מעורבבה ותכ"ש הכא כבמהרי בנ
נ"ב דבעינן ברורין לדין תורי כלומר [illegible] לאו כיונת [illegible] קמאי לאו והמכריע
ונהג לומר דבעינן ברורין לאיסורים וכמו שהוכחת כן והרמ"א בס' ט' לגבי
ועוד נר"ל ראיה דאם דכתב הב"י וז"ל ס"י בשם רשב"א וה"ה כשרין כל
שקבלו עליהם הקהל בשעת משמיה כ' מנה ומי שאין לו אין הולכין אחר הרוב שאין
רוב ~~[illegible]~~ לא בב"כ ומה לא הוזכר כלום לגבי הרי הנקבה [illegible]
הרי כנקט ואין כ' מנה ואין שיעור כשאין הולכין אחר הרוב ואם כן לאו לאיסור
ברורים כלל ברורים לאיסורים בב' מנה הנה ואלו בגי רובא

ⓢ שאלה זאת כהמעורבבה שנבררו אהד"ר לדין ואין צריך שיעור לאיסור של
לאו ברובא סגי שהם נ' מאוסים בין להרשב"א בין להרשב"א שהבאתי לעיל
כתב כמו שאין קמאי הרשב"א [illegible] דב' מאות ועל זה נמי כדי [illegible] כשבר
תערובה בשוה והנסיון שיש שאין עדיף הדין כלל היינו נראה שיבורר בב' מינין
להו, אבל בנ"ד זה שיבא תערובה במעורבבה מה' לביטה רובא בבשר ובאיסור
מינן ובמה שנר' נ"ב אהד"ש שהבאתי לבטל באיסור, ותכ"ש ברבים כאן של הא ע"ש
דמשמע דלהרשב"א לא' שאין סגי בה שהבאתי לבטל ברובא המעורבת [illegible]
הולכים אחר הרוב מה' [illegible] של השב' ע"ש ה"ל רובא ואם כן בשר ובאיסור
מינן ובמה לבטל ולא' שאין [illegible] המחרוש' שנמצאין בין להרשב"א בין להרשב"א
ואין נראה [illegible] רובא בבשר ובאיסור
שאין נ"ל כיונת בכל [illegible] מה' [illegible] בבי' הא ישיבה
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] הרב [illegible] כיונת [illegible] הרב [illegible] ההוא [illegible]
[illegible] עמרכה המבטלה [illegible] שאין [illegible]
כרשב"א [illegible] ברורין להם עשרה [illegible] כ"ה ויש [illegible]
לאו [illegible] [illegible] בהמחר [illegible] [illegible] הלכבים
[illegible] כשר [illegible] בעשרה ביינים שהנבררין [illegible]
[illegible] הנה [illegible] [illegible] [illegible] כמסיכן לאו בב"ר [illegible]
ואין להוסיף ביינים לאו בהספיקות שלא מחרין שהב"ב [illegible] שאין
[illegible] ב"כ [illegible] שבררין הביינים והאסור [illegible]
כי בירם להוסיף מה לא בהספיקות הרלקים כלאו נהגו ברירן האסור נבילה
[illegible] הרלקן [illegible] [illegible] [illegible] נפ"ל
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

p. 13

no. 21

MISSING PAGES

p. B

no. 21

[redacted]

Mantova

ומה שערער מר זקנא הרבנן בענין שהנהגו השמש בקצת מקומות לברך על היין תחלה וסוף אחר שבעונה
אינם נקראים מסבת יין של גוים כי אין מברכין על דבר איסור והוא נר' בעיני טוב הדבר להניחם
על כנם ~~ולמנהגם~~ ולמנהגם הלברך כדי שלא יוסיפו חטא על פשעם להבל וכן בענין ברכה
לבטלה ח"ו ::

אין בה"נ שאכלו אבל טבל ומעשר ראשון וכו' אין מזמנין עליהם ואוקימנא בגמ' אפי' בטבל דרבנן ולפי דעת
הרמב"ם בפ"ה מהלכות ברכות יש לפרש דלאו דוקא מזמנין אלא אפי' ברכת המזון אין מברכין לא בתחלה
ולא בסוף והראב"ד ז"ל השיג עליו וסב' דדוקא נקט מזמנין אבל ברכת המזון ומה לא יברך תחלה
וסוף והא גרע מאלו שפי' גבר' באסורים פי' כאין לפטר קבע זמון עליהם יוצא ענין אכילת מרות
שאין לפטר קבע זימון והרא"ש ז"ל כתב דנר' לו כדבריו מפני דאמרינן בסנהדרין ופ' הגוזל גזל סאה וכו'
וכתב ב' באו"ח ס' קצ"ו ק"ל דעת הרמב"ם וכתב שכן נראה דעת רש"י במ' משנה א' דה' ן שאכלו וכן
נר' דעת הר' יונה וכן הרשב"א סובר כן וכן שלהי פרק ז"ל דמסק הלכה ומה שיש לנו להשיב בחקוי
שהמנהג כה' השמש בעוונות שלא ליזהר מסתם יינם של גוים ונבוני נכ' לברך עליו תחלה וסוף או
יש למנוע המנהג או לאו ונר' דאין כאן בית פחוד לחוש בית' כיון שהמנהג מיוסד על פי דעת
גאוני עולם הראב"ד והרא"ש ז"ל וגם הטור נמשך אחריהם והרשב"א ז"ל הנה בחידושין הכריע
כדעת הרמב"ם ח"ה בכללו ס' נש"ג מסק במשיטות לפסק וכתב מי שאכל טבל וכו' וכן משמע שהוא
דעת הר"ש במ' משנה ד' מא"ה דהס כתאי דמיש מברכין עליו ברכת המזון דטעונה כוס (ולאפוקי מפי'
רש' ז"ל במ"ב דטבת כף כן יפרשו על ברכת המוציא) ומשמע דלי ברכת המזון אפי' בטבל צריך
לברך והוא על דרך דמפרשינן בגמ' בה' נכרי מסתמא בריתא דאין מברכין לא על היין דבי
קאמר אין אומרים הבא כוס של ברכה לברך לא על היין אבל משכרא ~~להו מבואר~~ לא נבטף מתניתין דקתני
דלהכי הכא כאן וכנין לברך עליו ברכת המזון ופי' כמו שכרא דאין לביאין מחמר כוס לברך עליו
ושיבא דפרוסמות דה' דברי' נר' שכרא הה' דלא קבע עליה אבל אסי קבע עליה דה'ן בה וה'ה בדבר האיסור גרוע יותר
משכרא דאין לו קבע כלל ומ"ה אינו חשוב לברך עליו ברכת המזון וגם גם המפרש ורתורא מהנתי'
שיבא דהראב"ד והרא"ש ז"ל נחמה דה להכריע הרשב"א ז"ל בחידושין כדעת הרמב"ם דאין מברך
כלל על דבר איסור ונר' דאפשר לפרש נכ' כי פי' נוטה התוספתא דתב' דמסכת דמאי הביאה הרב
ז"ל בס' לעיל כותא בו לא יושיט ישראל אבר מן החי לבני נח ולא כוס יין לנזיר שאין מאכילין את
האדם דבר שהוא אסור לו ועל כלם אין מברכין עליהם וכו' בכלל אין מברכין על יין אסור ברכת
המזון דטעונה כוס ומה שכתב עוד הרב ז"ל שם דתרבי' הרב רבינו יונה נר' שסובר כהרמב"ם לא מצאו
ראין יצא לו וגם בלשון התלמידי רי' ז"ל בה' ן שאכלו בדבור המתחיל ומעשר שני והקדש שלא נפדו
נר' לפסק בללא וממה דהבא דהמנהג קבוע ונ"מ דעג ונוג' המנהגים אין בנו כח לבטלו ואפי'
יהיה הדבר רמנונה וליכא לאיוחר כאן סמך ברכות להקל דהיינו דוקא במקום דליכא מנהג קבוע וכן
הכל ן חביב בתשו' ס' קכ"ב כתב בענין ברכה מעין שבע בליל שבת אם יש לאומרה בב"ה בחתן
ואבל המה ומסק דבמקום שיש מנהג קבוע לאומרה אין לשנות המנהג אמנם בנירחקים

17

[illegible] שיש לפר' סמך במנהג אין לאומרה לבטל מעונש סמך ברכה לבטלה וכן פה"ן
מין בס' בני שמואל סוף ס' תנ"ה כתב דסמך ברכות דפקו' אמ' לא שיש מנהג בזה כמוס' [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

מה ששאל מחני [illegible] נס אני בשאלה שנשאלה כבר ב' שיבה של חנוכה על הברכה
שמברכין על שתיית שתי יינות אם יום הם שנים וכבר הש"ך [illegible] מפסקי' אין לברך על
איסורין דרבנן וכ"ש באיסור חמור כזה שאסרוהו אפילו בשוגג ומי אני לבוא נגד הלום וכ"ש
דאין לומר נגד [illegible] ואף שגם אדם הלכה מסוקה [illegible] במחלוקת אף מה [illegible]
כלבבי שלח אלי מסך מתי [illegible] במנהג [illegible] ושלא [illegible] בשתי יינות שואל
ואין לחשוד בכשרים באלו לא אמרו אלא להראות פנים [illegible] אם יותר שבלו [illegible]
דאמרינן בר"ה [illegible] על התורה [illegible] שלא יראו [illegible]
ניקבעו הלכה [illegible] ובודאי כי אין [illegible] ברכה לכך [illegible] בא במחלוקת [illegible]
[illegible] כסומא באפלה [illegible] הפוסקים [illegible] במחלוקת הרמב"ם
והראב"ד אם מברכין על אכילת איסור דרבנן [illegible] שהרמב"ם סבר דאין מברכין והראב"ד [illegible]
עליו כמ"ש [illegible] הלכות ברכות וכתב [illegible] ואחר שהב"י [illegible]
להראב"ד והרא"ש סברי דמברכין כתב [illegible] פטור נמשך אחריהם [illegible] פטור
[illegible] במחלוקת הרמב"ם והראב"ד והרא"ש [illegible]
מסך [illegible] ונמצא הברכה לברכין [illegible] אמרינן [illegible]
[illegible] הרמב"ם [illegible] הראב"ד והרא"ש [illegible] הפוסק
[illegible] הראב"ד והרא"ש ופטור [illegible] פטור [illegible]
[illegible]
על [illegible] פטור נמשך אחר סברת [illegible] הרא"ש לא כתב כן [illegible]
[illegible] וכ"ב [illegible] הרא"ש [illegible] אבל מה [illegible]
[illegible] ואין [illegible] פטור [illegible]
הרא"ש [illegible] פטור נמשך אחר [illegible] אמרינן [illegible]
כתב [illegible] נמשך [illegible] פטור נמשך אחר הרא"ש [illegible]
[illegible] פטור והרא"ש [illegible]
[illegible] פטור נמשך אחר הרא"ש [illegible]
[illegible] כמ"ש [illegible]
[illegible] וכמו שכ' [illegible]
ברכה [illegible] ברכה על דבר איסור [illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]

שכתב הפוסק להשען במוצאו תשובת הרשב״א נגד הרמב״ם לא ה״א הע״ל ובחידושיו הפסק כהרמב״ם
נסברית מתמניתין ליה שותפין כה״ג תפכ״ט הא ס׳ ז׳ ועל לא היפו מסתברא דכל רב אי פוסק שעושה
חיבור בזה בין שעשאו בתחלת ימיו בין בסוף ימיו להתוס דברי החיבור עיקר מדברי התשובה שבל הרי
להנ״ל אם הרשב״א פסק בתשובותיו עד מה שעשה בחידושיו של החיבור שותפין ובר מן כן בחידושיו
הב״א כ״ה תמוה בתשובות כמ״ש ובתשובותיו פסק ~~מסתברא~~ להסברא נראה של שהפוסק הב׳ הוא״ל ובחיבור הב״א כ״ה
ולא בתשובה. ומה שכתב הפוסק וכן תשמע שהוא כנגד הכ״ש במ׳ התשובה בזה דתמכה כמ״ש
כמ׳ דמברכין עליו כל ברכה המזון כשעושה כוס וכנה הפוסק בנה יסודותיו על זה הת׳ כוש
ועתו כתב להכין הפוסקים לבא להרא״בד ומחבירין שהמה הכריעו הרשב״א דברי הרמב״ם לא
יפיה נגד הרא״בד ולא ידענא איך יכול לסיים מן סברא שהרא״בד חולק עליו להרמב״ם ברכה המזון
אינה טעונה כוס נגלאי. הרא״בד הכי ס״ל הוא״ל ולא פליג על הרמב״ם ועוד אם סבר הרא״בד
כטעונה כוס מה לו לריך שלא אמרו אין מברכין אלא אין מזמנין אלא אף אם אמרו אין מברכין במוש
דה״א ברכה המזון הע״ל וטעונה כוס לא נראה כהרא״בד סבר כהרמב״ם ואין זה נפסק עם הר״ש וסבר
כטעונה כוס וכנה הפוסקתא מוסיף אין מברכין עליהם ואין מזמנין עליהם ואין עונין אחריו אמן
ומ״ש אין עונין אחריו אמן הוא אלא בטעם שמ״ש אין מברכין היינו ברכת המזון בשפתים כברוך וכו׳ ואחר
ואין עונין אחריו אמן ואם איתא סברת הרא״בד למה אין עונין אחריו אמן הלא״ש ברכת הבנין
שחייב לאמרה ועוד אם ברכה מזון שהיא דאורייתא אין לאומרה ברכה הבנין דבונה. וכנה
כל עצמו של הרא״בד אינו אלא מכח סברא דעל ואיך יעלה על הדעת דאמר דבר דרבנן יהיה
מברכה המזון דאורייתא עכ״ל אם איך נאמר דמה׳ נכתב בבהמ׳ מברכין היא ברכת מזון אבל שבל
אין מברכין ברכת מזון אבל מברכין ברכת הבנין אם כל חותמו לברכת המזון ואחרין כמשכן
כל ברכות דרבנן לא נראה שהברכה של הרשב״א מן המשנה של ב׳ הן והוספתא אין לפני תשובה
השאלה ונה דבריו והכי נקטינן

החכם רב המגיד
כמו׳ נכרת
להכריע בין
הגדולי׳ עולם

עוד כתב הפוסק של כ״ה דהלכתא דהיכא דהמקום קבוע עמ״ה כוה נכרי הפוסקים אינו בכח
לבטלו אמליפים דבר המחלוקת נגב״ל אינו יכול לבטלו בממונו. הזה אינו מומן תשב מיסור
עמ״ה חכמים לא מומן של שטות שאסור לילך אחריו ושומרו נפשו. וכבר נודע שהממון המשוב
צריך שיהיה מיוסד עמ״ה חכמים דאמרינן מאיסורא דממונא חמא ועל חמון כה נאמר אל ישנה
אדם מהממון המדינה כיוצא בו אמרו בקדמאי דלבני חוסא ושכירו קדמונים הפוסקים דנכוד
אשר היחידים אינו שותפים לענין אסורא צריך ממון והיינו דהיינו שתכתב המקום הממון כן
הדבר אם נאמר שהממון הזה שכבר אותו חכמים ידע׳ לא הא ולא דמא ומה שכתב מ״ש הפרים
שהרב ק״ב של ירא מטיטא דאי עלה על דעת שום פוסק לענין ממון צריך ממון ותיקון לא
לענין איסור הוא לענין ממון ותיקון ועוד כתב מדברי הרומה הדין ס׳ שהב״ב חולק לענין
דברים שהרבים מכולהם בעניני הממון אין צריך תיקון דאי מכריען לילך אחר רוב מורה

כל זה שהוא
אלא כדברי הבאי

המחבר החליט
השאלה יבואו
להוכיח עם הממון
הברכה שאלה
בוודאי השובה

הבית מחזקת לעולם ביינה ותשובה הכי מהדו אבל נכו לכך אחר זה שלא צריך הגעלה ועירוי ובנ"ל הא קתני משנה דא' ללוף אמר המגבהן אם לא שנתייסר נמי ועיקין אבל בנ"ל צריכין דנו להחק עליהו בפרק מאי גפוא תי"ת כבכיסי דאמרו שאו באו ונ"ל אין שוחטין לו וצריכין אנו להגביה נכונים על הקטנים וכו' ואיסור סתם יינם זה ששותה אותו סוכר שמא יקראו לזו כרכבה הפי"ט במגבהה שמות ההלכות של ונסיונה יין הנוגע בידו גם אינו נוגע בו מ"מ יפה חלה מצות ברחוק סורו טמא קראו להו סורו סורו אל תגעו לנגבה עכ"ל והיא שכל אחר ג' בריך מהנ' המגבהן פרוע ניבטל הלכה במוקה ואין זה רבק שלא מגאץ נסכי ה"א מגוה הבאה בנגיעה כשבא ושכן בידו ורוח לו לנגוע הביאתו מביאה מגביהות שאינם שלא במלאות ואין זו הלכה רוממה בידו לילך אמר המגבהן פרש הגה אלא הלכה מסוקה כאין לשתות ואין לברך ולא חשו מינין על רונפן הצבות ונ"ל כאמר אגוף אבל בוסס ושינע בגוף פקסי' וא' במגבהן זה שתי ספק נפרי משנה שיהא שנינו כאין מוחזן עליהן וכל הפוסקים כתבו כן ואין נראה שיחלוק עליהם שאין לזוז עליו ובעוונותינו הרבים מנהגין ומקילין ומבקרין וכי חמיר זה באמר דהוא והוא מגבהן נכבט משנה ערוכה בלשון מולק שלא ודאי חכמא דינא הא נחי דהא לא ימחר מ"ש בעל השאלה במורה המגבהות רק נו בחקירה של ונחיהו אם נכנן קולא בדבר אמר נכון דרך חשו בני ישראל הנכרים בארץ ארצה אשר שתו הם ואבותיהם הם נסכ'ו בשמ"ה יין נסך וכחונט נעשה להם כהיתר בקולות שהתפו לעצמן בסברת רעב"ם שה'קר בזמן הזה באיסור הנאה עכ"ל אם יבא מורה יורה להם לאיסור ומ"מ בין להונע עצמן וכל מורה נ"ב ראוים להונע עצמן ויראו את דברי של ישראל להו מחסום עכ"ל הרי במ' דקולא אם מורים בסברת הרשב"א נעשה זה כל הרבה הגאוה נלמד מקלקלתא ולא ילמד מתקנתא ואף שיש להם לסמוך על הרשב"א כתב שצריך להונע המגבהן הרבה ובורא' אם ימנעו לברך יבואו לק"ה הא' סור שלא לשתותו כאשר הנהיגו לי מקי אמן ומר אנשי לשתות ברכה בלא הפנה בעוונותינו הרבים נעשה הרבה קולא הואת כמעט בכל א' שידוע עם ש"ש עד נכונה שלא יחזיקו שם יין כשר מי לאוכלים שכך שיחוו וכבר כמעט נעשה איסור סתם יינם.

אף שלא בא לידו ונב"ל האמת כמה שקלו ונכרו בנכר של הספקים בעוב רב רבני ממנו ראו המגבשין הלכה מאורגא ומסיק רבא אשי הלכתא אם רובן אכלו אורזא לא נכתב זה באמ"ין דלתא הבכה תורה חלה ואנ"ל רובן עולי מקבלות זה באמ"ין דלתא אתי לאחלופי מן הפטור על החיוב נחלקו אחרין הכי בא דאין לן ב' משנה אם דלתא שתשתכח תורת חלה ואם דלתא מריש מן הפטור על החיוב אמרינן בהר רבא א' רבנן אכלין אורזא לא שמא שעלה הרי נגוש דלתא המגבשין מן הפטור על החיוב אלא חיישינן שמא תשתכח תורה מישראל לא להו מידי זה שעשה בעוונותינו הרבים אינם נזהרים מסתם יינם צריכין אנו למחות בידם בכל עלמי שנוהגים לעשות בין בשתיה בין בברכה שלא יברכו כי שלא תשתכח תורת איסור סתם יינם והפים

ועכ"ל אבל
זונות נעשן
לברכה

כתוב הרבה
ולא יקל שבר
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
להו זכו לאוין
כדאמ' ולא
לברך כראוי

שבת לכל לא
שכתב שם
לקיים ולא
[illegible]
לכל זה

ועכ"ל כ"מ דלא
[illegible]
[illegible]
בואו [illegible]
לבעלה [illegible]
לפוסקים ברכה [illegible]
[illegible]

השתיה בזה וכהלכה ואם יתחלו לברך יענו כל עם הארץ שמענו האיסור נענו בו ולא יפיו
בכוונה דמסרכי לבורא שמו אנשי נמי מסרכי כיונא מגבר נכיר ואין איש שם על לב ולא יש בו נא
חובית וכמא דפתרא עדיף בנגנ״ה וכל המקיל ה״ה תשובת גאון ^הגאון^ הרב״ה הי׳ יהו בקושיות שאינ
מושרן שלא ידעתי מה הפי׳ ואם שיהו הייתי אומר שרצה להסתיר עצה במה׳ן לבקש תואנה
לברך עליו וכל מן מתו הוא שסומך על הראב״ד והרא״ש דחלקו על הרמב״ם שיענו דאין מזמנין
אבל מברכין ממלה נוסף נראה דלא פלוגתא על שבל וכיוצא בו אבל בסתם יינם דאסור
בהנאה ואין לו הדרה שלמים יודו דאין מזמנין ואין מברכין הוא״ל ובשאר איסורים מודים
בהנאה אם אכלם היכא נהנה ובשבי״ל זה חלקו על הרמב״ם ואמרו דמברכין דבאכילה
נהנה ובהנאה ליכא אסור עפי שכתב הראב״ד הוא״ל ונהנה פרי הוא מכאה באצבע
טעמא דמברכין דבהנאה ליכא איסור אבל בסתם יינם דאסור בהנאה יכו דאין מברכין
דהבל באיסור עשה ואין בנפש פתח ואין זה מברך אלא מנאץ ואנשי מדוגתא לא
מחשינן ונראה שבשבי״ל זה כתב הרמב״ם במא הלכות ברכות ונאצל אם אכל נבלות
וטריפות או ששתה יין נסך וכו׳ דלאו דוקא יין נסך אלא אסור דבזמנו לא היו וגוים הטיב
נסך מכ״ל יותר אסור שלא לברך על אלו שכתב ונאצל ועם זה מתורץ הרמב״ם מה לו
לומר ברכה ברור אצל אלו הי׳ רוצה לכתוב כל דבר ברור יפה בזמן והמה לא יבלו
אלא הפשטא אמר ^שמור^ וידע הרולף׳ עליו כתב דבר אצל׳ דהוא דבר משונה ולא יתצא מולך
עליהם ומ״כ אם ישאלו נאמר להם שלא יברכו ושלא ישתו ואם רוצים לעשות שיוצאים ונבר
עליהם נ״ה שלא יזמנו ולא יברכו דהיאך נברך ונאמין דקב״ה עם הלולא אלו כבי שיבא
נראה שבשבי׳ של דבריו אין זה מברך אלא מנאץ וכבי בגיעיקלף ועל מה שכבא
הפוסק הפכ״ל הנ״ה ס׳ קבב דכתב אם יש חנופה אמרו ברכה חנוף בב״ה חזן או אבל
ורצה להוכיח שהברכות הולכים אחר החנופה לא הי׳ ומשום איזה ראיה דהתם נעקר
הברכה אין אנו אומרים אותה אלא משום חנופה דכבר נתבטל הטעם שנתקנה ואמ׳ בבה
שלו בבה״כ שלנו דלא איכא טעמא דמשאה אומרים אותה משום חנופה ותיקן לילך אחרי
דסבר אין הפרש בין הם שאומרים אותה משום חנופה לב״ה הקדש אם יש חנופה
אבל בנ״ד בברכת סתם יינם שעשיים עבירה לשתותו אין ספק דכל״ע יודו דאין ברך
עליו מקום עניין וכמה דל בע״ל יין ^המגדלר^ השומר דף כ׳ ומינה לא הגונו כיון כהוצאים
ומה שכתב הפוסק שהכ״ש חין סוף ס׳ מ״ב כתב דהספק ברכות להקל אם לא שיש חנופה אז
בן אנוס בספק עכל ובנדאי שרצו לומר חנופה. ותיקן ואף נוכל לומר אשר ברכה מגון
וברכה מעין. שכתב עליהם להתיר בוסיף ואמר אם לא שיש חנופה היינו שהולכים
בהם להקל אז יאמרו הנאוני׳ בספק ואין להקשות הרי כמה זמן וזמני׳ נחנה של ראשונים
שלא היתה ולא מנעו מלברך אי משום הא לא איריא דהרי היתה ונגרו בנגרהדם שלא לשתות

הג״ה
הפוסק זכר
הרמב״ם ז״ל
הוא כטעין
שמגלה שהוא
מסורר להנאה
ואיסורו הפשוט
בין וכוונה
הוא להרבות
בו ושיכין דהוו
נוטים הפוסק
ואף הוא נראה
וסברתו הנה

הג״ה
זמן נקרא
אתלי׳ היינו
שם שלום ונכבד
אתר ואנלי
לענין סוף ענין
ועתה אמר ואל
בעלמא בו בסוכם
לרבו מעלה.

הג״ה
מתוקן יחזין
לפי הכתוב
לפי יחזין הנגאר
ולפי׳ ולענין להוכיח

ולא אשגחו בהון האם נאמר על הספקים נמי שב״א חנכן הא וגאי דהא ולא עלה על
לבם שום בורב לפתור הספקים ועל כי לא בגם נאמר אמטר בא אסא ולא בגרו וכו'
לא מקום הניחו לנו אבותינו להתגדר בו הנה ערכתי משפט כי המשפט לאלקים
הוא גם יראנו תורתו במלואה שלא נכשל בדבר הלכה ויסיר לב האבן מבשרינו ללמוד
וללמד לשמור ולעשות בסדר נא״ל יענו בדברי אמן סל״ה

זכרו לה שהוספתי שנית ידי לקנות את כבודו עבד אשר דלועל עלמין
נפש בנפשין, לנהכרין לנהכרין, וכו'

הן מחמת שלשה הירו אל עבר פני נלך אצבעותיך המסולאים בפז אחרותיך אשר שחתה
בהם כהוגא אלה כה ונבהרט כאשר שזה לי כבו' הוא הפסק את אוהו הרבה החמדנו
להועיל אשר בתבה הורו המפרשנים יבוא חשין ובהתהלה ירבה מיצים על מה שכתבתי
לשעבר שלא לתנות ביד הנוספים לברך על סהר ינם אחרי שבעוונותם אין ביד המורים כרת
ונשובה לחתות בידם הספקים כי לא קבלו מוסר לפרוש מהנה ואם ה״א וראי מן הדין אסורה
לדברי הכל גם לא יתכן לערער ולגעור בם שלא יברכו וגם הרבנים המשין יצו הרבה דברים
לסתור מה שכתבתי, ואין ספק אצלי כי שנינו לשם שמים נתכוונו כי הוא יודע שאם ימנעו
מלברך על היין תמיד לא יחדלו גם מלשתות ולכן לא כן יחשב כי חוששני חשש קרוב לודאי
מן ה״ן לא זה ולא זה יעלה בידם ונשארת גם זפירות ברכה הנהנין התם הם כי ירנגלו להנות
ולא לברך ואחר לאסורי ולגלגל גם בברכות גבוים שהותרים, ואלו היה מהם בלי חביא
כאילו על רבין מרבי הפוסקים חדשים גם ישנים לענין זה הדין כי לאסוקי שמעתתא
לי כא דהלכתא כרבין הרבשתי כי לא כל הרעות שוות ואם לא נאה ויאה לחנוגהרובן
בזה כאשר הוא בעיני לא נכון הדבר, מהם ויוכל דישר בתו ובמרט שלזה הרעה נטה
מהפי' זה שהוא נביא האמרונים הנם שעא לא מסק לא לכתוב להנהין בן להורות
לשואל, אבל לא לבטל מה שכבר נוהגים אותם בשראיהן רמזין מלוק' שלעני אינם
נבונים ואי מינייהו לא איריא כלל לכן לא לשם קנתור או ניבוח חו' שלא לחזור ולהמתיך
בעיון הלכה לשמאריון נגמו אמרי שלם ברוח הכמים ממש כבודו ועל' ואברבה
בעדותיך וכו' גם הרב, בגזרת צורי ינוא ואם אניהי משובה לו,
כתב המשין ה״ג בהין דברי הקרתו זה לשונו והאי ואין לחשוש בבשרים
בודאי דאחרו שלא להראות השנתים והשנים אם יושי שבלו בהם״א דאמרינן בר״ה
שהם יודע לספר השכן וכו' ע״כ
מ״ט כרב הונא דילן חטאי דעבהא ואין לך חושד בבשרים גדול מזה וכו' כדי להמטאר

והמנהג האם יכשר לישא וליתן בכי הוצ"א הדין שלא לעמידו ולהודיעו מנין בהורה
שלא כהלכה ותליה שיאמרו ע"ד רמ"ה ועל אותן שירצו לדרוש מ"ט פנים טמא ומ"ט פנים
טהור להוראות יותר שכלם היו מתבוננים לא ידעו הלכה ובו נפשו לשלים כדי להוראות
ולהודיע כל הקבלה שבידנו אם הם איש על גורלו ואוע"ז ומתוך שכלם היו כמה
אומות תורה שהתורה נדרשת בהם להורות גם קבלתם, מ"מ הקבלה הכריע ועל"ה יש
לסמוך ומיהו לא לגוע, שאין לנו חכם שונה הרבה.

עוד כתב הרב הנ"ל על מה שכתבתי דהטור נמשך אחר גמרת הרא"ש לא ידעתי מנין לו
דהרי הטור לא דבר דבר שלא הביא מחלוקת הרמב"ם והראב"ד והרא"ש ולא הכריע
לא כזה ולא כזה.

התשובה בזה כתב הבנימין זאב ס' קמ"ג דרך הטור שאומר הדעה שמביא באחרונה
אותו הוא דעתו ואין ספק שקבלה כך היתה בידו וכן הוא עצמו בס' קמ"א מנה הטור
גם המחייבים לברך גוף הדין בעצמו על סמך ייגם נבעל שלט הנבונים גם
הוא כתב דהרא"ש והטור סברי דמברכין על דבר איסור ומה שכתב הרב ב' דהרא"ש
והטור כתבו כיון גבו נמשך לפי הכלל האמורה לעיל הטור גם אביו ומ"מ הלכה
פסק בהשו' שהביא המכסה בחשין נר"ל דהרי כמו כיון וכן בר' מחברי"ן לה מ"א
סי' ע"ב ובעל תורת חטאת בס' ר"ב וסי' קפ"ה.

עוד כתב ומה שרצה הפוסק להשען בחוצאו תשובת הרשב"א נגד הרמב"ם לא היה
הוא"ל ובמילואין פסק כהרמב"ם וכמו שכתב מהרי"ט ח"מ ס' ל' וכו' ע"ב
התשובה ~~לא~~ דאיתא כתב מהרי"ל בתשובת ס' נ"ג דעל התשובה יש לסמוך יותר מהחיבור
שההלכה למעשה, חיברא דלגבי הרא"ש כתב הר' יהודה בנו הובא בכ"י ל"ס סי' שמא
דע דיוך אתר פסקיו שהיו מחוונים להתשובות אין ספק דזה הוא לפי א"א ר' יהודה לא
שהיה בנו ותלמידו יגע דפסקי הרא"ש לפי הרוב הם מהלכות הבאות להלמוד יותר
מהתשובות ובפרט כשלא הזכיר בתשו' מה שכתב בחיבור משמע דהתשובה קודם
להחיבור אבל אם היה ניכר לנו באיזה פוסק שהחיבור קדם להתשובה על האחרון סמכינן
ואיפשר גם דהלך החיבור לא נעשה הרב כדי להורות הלכה הלכה למעשה או
התירוצין ותלמודין סביב הנה"ל כי מצינו על התוספות יש שכתב שלמעשה
אין לסמוך עליהם דנעין למעשה.

עוד כתב ומה שהפוסק בנה יסודותיו על זה הפירוש ונמו רצה להרחיץ התוספתא
שהביא הראב"ד ולא ידעתי איך יכול לסייע מן סברא שהראב"ד חולק עליו וכו'
תשובתו ידוע שהראב"ד פוסק כהרמב"ם דברכה אינה שייכה כוס של אליבא דכו"ע חזנה
מן המובחר לברך על הכוס של דאליבא דמאן דאין צריך להוי מתכין ודייקא דקתני דלאו וכן
מהתוספתא שהביא הרב ב' אשמעינן דהיכי דאסור אין להביא מתוכו כוס לברך עליו ובזה דב

64

ערבי פסחים דאין מברכין אלא על היין ותירוצו בנמ״ש כעין זה דהמ׳ אל הרא״ש דהל״ד אין
מביאין כוס לברך עליו אפי׳ נס׳ היא בין דהל׳ טעונה כוס ובין דהל׳ אינה טעונה וס״ל
דהביאה היינו דוקא בשלכותיו ואע״ג דהוא מסקנא דאינה טעונה כוס וכדמשמע הכא
דפליגי על מהבינן דשאני לו כוס שלישי וכו׳ [illegible] עצמו דמסיק לברא בכ״ה הלכות
ברכות דברכה אינה טעונה כוס מ״מ בעל כ״ה הלכות שבת כתב דכי איכא בשבת
ולא משכח נפיק בהך סעודתו [illegible] סעודתו ונוטל ידיו ומברך ברכת המזון על הכוס
וא״כ מבדיל עליו צריך לפרש דמברך ברכת המזון על הכוס הוא לחוד ולא לגמרי
וכמו שפירש הרמב״ן בס׳ המלחמות בפ׳ אלו דברים על דברי אלו מהבינן דבא לפרש
[illegible] וכו׳ ואין שם אלא אותו הכוס וכו׳ הרי שלא יקשה [illegible] דמשו׳ ערבי פסחים וכבר הקשו
והכתב בזה [illegible] הראב״ד בהשגותיו על המאור והרשב״א בחידושיו פ׳ אלו דברים והשו׳ [illegible]
ולא בכלל [illegible] שפסקו זה והנימו [illegible] ואין לא מקום [illegible] דקאמר [illegible]
הוא במאכל העולם [illegible] ואנו בו שנה מהבינן דקאמר [illegible] בזה [illegible] דמברכין
עליו היינו משום מצוה לברך בה״מ על הכוס, אבל על כוס של טבל אין מברכין עליו בה״מ
משום [illegible] ולא [illegible] וכן פי׳ התוספות [illegible] כן [illegible] לפרש [illegible]
הכי שלא דמברכין ברכה [illegible] השתא [illegible] אמאי [illegible] אם לברך אסור [illegible]
ברכה [illegible] ואין [illegible] ואם [illegible] ואנו [illegible] דמברכין
[illegible] בחידושיו [illegible] שאכלו לא קבל זה [illegible] עד [illegible] בעל
הראב״ד [illegible] ע״פ הסברת הראב״ד בכ׳ שם
(ועי׳ [illegible] וגם אם [illegible] הראב״ד דטעונה כוס [illegible] אין מברכין
שלא אין [illegible] אם [illegible] אין מברכין [illegible] ברכת המזון הוא׳ וטעונה כוס
שלא ודאי דהראב״ד סבר כהרמב״ם ואין לו [illegible] הרא״ש דסבר דטעונה כוס עכ״ל
ואשיב [illegible] לפרש מהבינן דקאמר דמברכין היינו ברכת המזון על הכוס
[illegible] טעונה כוס אלא דאמ׳ דמברכין הרא״ש וכו׳ בתוספות דסברי
דטעונה כוס [illegible] שאכלו אינה [illegible] דקאמר דאלו היה [illegible] אין
מברכין ע״כ היה [illegible] ברכה [illegible] לא [illegible] במשניות [illegible] אבל
אכל טבל [illegible] וכו׳ אין [illegible] לפרש [illegible] על [illegible]
שאכלו או על דבר [illegible] ובן [illegible] אין מברכין [illegible] על [illegible] שאכלו
וא״כ [illegible] של הראב״ד [illegible] לא [illegible] בראוי
על המשנה
[illegible] ברכת המזון [illegible] אין [illegible] ברכה [illegible] וכו׳ ועל
[illegible] בקטנים
[illegible] אמת [illegible] לא [illegible] ואיך [illegible] על [illegible] דלמאן [illegible] דמברכין

על הרמ"ה ברכת המזון דטעונה כוס רוצה לומר דהכי קאמר יבא על הברכה עצמה ג"ש לאומרה
דהירוק הינה הא בטבל אין אומרים ברכת המזון כלל דודאי דזמן הסבבא אין לה מקום כלל
ומ"מ לא ידע בהו אלא קאמ' דמאן דסבר טעונה כוס לאו לעכובא אמר אלא צריך לחזר אחריו
ומירוש החשוב הוא להברכין על הכוס רק להביאין כוס של ברכה לברך עליו ברכת המזון מ"מ חשוב
מובא א' בא דמאן או משום מצוה מן המובחר היינו דמאן אבל מן הטבל אין להביאין מהנו
כוס לברך עליו בה"מ דדבר של איסור הוא ולא קבע כלל וכמו שכ' התוס' בבהב' בראשון אחת
על הטבל אבל אכל ודאי שיברך עליו ברכת המזון דאיכא מאן דמסק דמברכין על דבר איסור
ואמ' ברכה המוציא או שאר ברכות הנהנין נ"ל מברכין עליה שהקשה התו' המשנ' לו המוציא
דברייתא דאין עונין אחריו אמן ש"י דרחוק דקאי אמאן דסליק לגמרי לפ"ה אינהו באיסור או מברכת המזון
על הכוס באיסור, אבל לברך ברכת הנהנין לא מקרי באיסור לענין ברכה אעו"ג דהאכילה או ההיא
היא של דבר איסור ועוד דהתוספתא משמע דומר עלה דלא נסתבא ונשתלקה על המוציאין דלן
שאכלו ומתניתין נמי דנירון לה תנאי היא בירושלמי דתלה דקבא רב' יוסי דאמר אין מזמנין עבירה
אמ' קודם אכילה מ"ב לברך בחפה נגולה אומ' דהאכילה עצמה היא באיסור כיון דבאה
שנהנה מן הגזל נמי נגזלו מ"מ בזה הכלל סבר דאינו ראוי להקרא עבירה כך פירשה
בעל יפה מראה לדעת הראב"ד והרא"ש ז"ל ולא כמו ~~שהרבינו~~ שהבינו הב' ז"ל :
(עיין מה שהוסיף מור לכתוב מעלת המשין) בענין המנהג משני לו קבעה עשה עצמו כלא
זה ידע ואולי לברקנו בא ועו"ל למורי ונ' כי דבר משוש הוא דבנדון כזה שהוא דבר הנוהג
בהחלוקה לא אמרו מנהג והיכן וכמה מנהגי' איכא בנה"ש חולק דהלכה כמ"ד ומנהג במאונהון
העם כמותו ומדשו בו בחסל הענים כל בשוגב פוקים דכל ~~הבהא~~ היכא דאמרינן הלכה כמותו
דרשינן ליה בפירקא, וכל היכא דאמרינן מנהג כמותו לא דרשינן ליה בפירקא אבל אורויי מורינן
והיכא דאמרינן נהגו העם כמותו אורויי נמי לא מורינן אבל אי עבדי לא מחינן בהו הנה הבואי
דמנהג העם הנספך על סברת האוסר או המתיר לא אמרו בו שצריך מנהג והיכן ואורויי
לא מורינן אבל אי עבדי לא מחינן בהו, והוי היא שצינו מקום שנהגו וכו' ואי ישנה ארבע וכו'
נהגו משום למעיין בהריב"ש סי' ח"ל וס' רנו, וס' משא ולך בחלק המנהגות של איסור
ונדון שלפנינו הוא מחלוקת ישנה בין גדולי הפוסקי' וכי היא מחלוקת שקולה ואין אנו יודעים
אם יש בדור הזה מי שיוכל להכריע כרש"י והרמב"ם והתוס' והרשב"א והר"ן הכאי נימא והראב"ד
והרא"ש והטור והר"ש ורבינו יונה שאיך נימא (כנר בה' נ' שאכלו ולא כהב' שהנה כ'
עם האוסרים לברך) ואם נהגו העם כהוראת המתירים לברך מי יערב לבו לחתות
בירמ' חריגא והרב בעל בני חיי זאב בס' קמ"א אחרי שפסק ש"י לברך על סתם יינם
כדעת הראב"ד והרא"ש כתב שהיה נראה לו שאין ראוי להזכיר ש"ש עליו משום מצוה הבאה
בעבירה אמנם דעולם לא נהגו כן עכ"ל ולא אבחר דאם היה כת' ב"י אל תמהוני
להמרי"ש מפוסקים הנה מה טוב ומה נעים נורלו נאשר סמור ג"ה נשמעים כך אב

בעוונותינו הרבים לא אסתייעא מלתא ואם יראו בזה נא חזה של הגה יראה כ׳ לפי פי׳ הם
מברכין שלא כהלכה ובוונתם טובה ובודאי שהבא דין השו״ם כבין הברכה ועל מה שכתב
הכותב לא לקרותו בביעור חמץ הכל וחמץ של ששה אם על הטפים בין הדין עתו
ואם על הברכה לא נכנס לדבריו כ׳ לא עליו הדבר לומר שלא עלה שמר המפסק
שבידנו ועליהם נסמוך והדבר אשר הלכו בו רז״ל פירוש חמץ ותיקן הוא כשמן הזה
הוא חומר יותר בו׳ שום חולק אבל יש׳ ל׳ נפנו בו איסור בשרונג״ל נ׳ בנשה והוראה
בנות ישראל בשיטה זה בחברך ולמה קבלו עליהם לכפין בו איסור דרך חומרא ואין ופי״ן
שיכשו כחלילא חומר זה הוא חמץ ותיקן ואסור לעבור עליו כנות חורה ולא לא הם
בחמץ דרך חומרא שלא שחשבו שהוא אסור אז אומר לפתים בכונה כי הוא חמץ
בטעות ואין לעשות פקח ולומר אם בחמץ כזה לברך הוא ספק אע״ג דא חזה שום
כונה השוגים פ׳ כי כך נפנו שזה ודאי פי׳ בקש״ל שטות דאש׳ כוח׳ לא
חסכו בים כ״ש להבין את הדבר וזה שהביא לשון בעל השא אלף על עניין בקולא שנפנו
פרים באופן מדם בעניין שה׳ פי׳ וכתב מהר״ל זה הנהגה פתשין ילו ואף שיש
להם לסמוך על הרשב״א כתב שצריך לחזור החמץ פ׳ שש״ך בחו״מ מכבוד והשכהב
שהמתבר היוא שצריך לחזור אינו על חמץ קולא רשב״א והיינו פי׳ בפנים לא
על חמץ השופר כתב כן גרוא אסור משום שלא לבט״ל ועיין בפר״ג ס׳ ננ״ל
לעניין חמץ פי׳ רב הכנסה שאנע״מ שהוא מסוחזירים מאד בעניין הין בנר׳ שם מה
לא עלה על דבו לחזור בסרקוסטה שהיו נם הם נוסנים בקולת רשב״א כיון אביה להם עוד
מה לפסק ובן מה שהביף עוד האורן הגש״ן להביא ראיה מהא׳ דאסיקן בחם׳ פסחים
לעניין מוכרא דפוו מבדיקין ממנה חלה דא׳ דגן אבל אורגא שבקינן להו דלהא השבתת חמץ
חלה וריבה לחייב חלה וצריך לחזור ביכם בין בברכה בין בשתים שאם בכבו השבתת חמץ איסור
הם ויש׳ השוב׳ שבמקום לא כיון יתר ואין הכרין ר׳ לראי׳ כלל כי אם לו הם לא
היב רב אם להפרי׳ חלה מהזון כי אלא השבתת חמץ חלה של פנים בחמץ שהיו בו
אפוי שהיה חמץ בטעות כיון דלא נמוך חיוב מוכרא להפריש מן הפטור על החיוב
ואין יתר הנחרו בחמץ להחזיר החמץ וב׳ דבריו נעור ולא אמרו זה לא לעניין קום
עשה כשהם פטורים מהמצוה כיון זה דבאורך מטור חמץ מה״רנא וכן לעניין ערוב
אע״ג דחדינא כש׳ היף לבו סקן. מה חששו לשום השבתת חורה ערוב חספיקא ואין לרמות
מלתא למלתא ולגמור נ״ל פי׳ האי נוסחא לנו שבי״ל המנהג כי איתמא אצל בשפה אחרו
פירוש׳ שהשתיקה בפה יתר המריבה בנת׳ להם לשר של מושב ש״פ״ו וכו׳ ונחזו שכתב
הר״בש בתשובה ס׳ קפ״ב שיש להנהיג בחמץ דאנוי הלוב ב״ט וס״ים שם אחמם
אם לא יחזנו לקול חורים ולתחלים לא יצו מגנה מושב ש״פ״ו א׳ שנים ול׳ יפין תלמידים
ועל מה שכתב שולל לחלק בין שמה ינם לשאר איסורים אין הדין עתו כי לא דבר חומרה

הדין נראה חומרה גדולה דהוא איסורא דאורייתא וכן יין נסך דכתב הרמב"ם מ"ש דהוא
יין נסך נאסר מדאורייתא ואין להקשות דאמ' בגמרא דלא הוי יודעים בט"ב ניסוך א"כ לא כיון
שלא לשמה ימ"ס דלא זו היא דרך הרמב"ם ז"ל שלא לכתוב הדינים כאשר הם במשנה ובגמרא
דלא נהי' בגמרו ובנדון הזה עצמו כתב דין ההפקר שלא נמכר כהלכתו ולא שייך דינו של
בזמן הבית וכיוצא בשלה אין נאסר ולפי זה כל גבול משום בחומה ל' דבעת הרבה הסותר
לדחות ואמ' בקנה כדרך והפשפשין נר"ו והשו' ג' חביב שהבאתי כדבש"ש דרך אחר הלבן
בעניין ברכה מעין ז' בבית הכנסת הנזכר וזהו הוא למרן רחמנא ל"ל חנפין וה"ק ורא' לא גי
הא כונת הרב דהוא ז"ל מ"ש גם עשו חשום דאיכא למאן דסבר הכי וכן הר"ב ש בס'
ש"ך בעניין ברכו' שלאחר התפלה כתב דאין בנו כח לגשור לנחות בה שאומר אותו אף כי נראה
לנו שהמנהג הזה אחר יהי המנהג וגם שם הי"ה לעבן בעולמא שנהגו ופשט כך כי נהגו שעתך הוא
ז"ל אמנו ג"ש סמך למנהגם ויכולה תואת הרב בעל השאלה כתב בעניין ברכות שנשתרשו בתקיעות
שנהגו גם התחיל ובקבל עונין אחריו אמן וכשוס"ם הוא מתחיל וכו' כי הנה לעניין הדין נר'
כהר"ב ז"ל דאסף אעמ"י גני' שהיא ברכה לבטלה אין למנוע המנהג וכו' וכן חשתנות
הדין מ"ן דכתב דבמקום ספק ברכות יש להקל אם לא ש"ש מנהג או אחרו הפוסקי' להפך
כמתר דאם הוא עניין שהפוסקי' אחרו דבאותו ספק ברכה יש להחמיר מחמירין כמו בעניין
וספק קרא ק"ש ספק לא קרא דאחרו דחוזר וקורא עם ברכותיו והכעי' ראה ויבמין כמה דחוק
~~כמה דחוק~~ מההבנה הסברה לעקם לשונו הרב המשיב לו כי לא כאיתי להאריך בזה
כי כבר כתבתי דלא חשש הרב למה בטענות דאמ' ליה לא סבירא ליה הכי דאול
לקמנו בא והתקנו דרכו להוציאנו האשלה הלבב לאורה תורתו בקדושה ובהם וכו'
אה"ם מורי' ולא ס' ולייר' את ברכתי לבני אגה הקדוש נאם כדברי הלו"ה

no. 22.

[illegible]

p. 69

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

15

Al M.co & [illegible] Sig.r
M. [illegible] Sig.r [illegible]

Mantova

p. 70

no. 22

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

30

XI

nos. 23, 24

[illegible]

[illegible]

72

MISSING PAGES

no. 26.

ס' קי"א

על בן שבא על השניה כבכורה נ'לה לי אם כשר לכהונה לנחלת ראשון ולבכור ראשון ולישא את כהנת

תשובה איש פלוני כהן הוא שבא עם אשתו יותר מי' שנים ולא ילדה ובזה נתחכם ביותר ולא עלה על לבו לגרשה [illegible] לא היה רוצה לגרשה ובפירוש אין כופין לגרש כי [illegible] כדאמרינן בפרק [illegible] הבא על יבמתו [illegible] ולא ילדה [illegible] לישא אשה אחרת על הראשונה שיהיו [illegible] לו בנים [illegible] והשאיר אחרים [illegible] הכהן ונשא לשניה [illegible] אשתו ואח"כ הראשונה עברה ולבסוף [illegible] חדשים ילדה בן [illegible] אשתו [illegible] ילד [illegible] ויקרא [illegible] אשה [illegible] היא [illegible] לבכור ראשון ולישא את כהנת [illegible] כי זה [illegible] ואם [illegible] ואם לא ספק [illegible] ולא ספק [illegible] כשר הוא [illegible] כהונה [illegible] אמר רבי יהושע [illegible] הראיה לדבריו [illegible] לדברי המכשיר [illegible] ר' אליעזר אומר אף לדברי המכשיר

[illegible]קא.

[illegible]נין.

[illegible]

[illegible] כה"ג

[illegible]ר לא

[illegible] ונשא

[illegible] ולא

[illegible]ן לא

[illegible] ראיה

[illegible] היה

[illegible]ר רב

[illegible] ואחר

[illegible]ים

[illegible] את

כיון [illegible] תיקון [illegible] ר' [illegible] רוקא לספק [illegible] כאותו

[illegible] אומרים [illegible] הבא [illegible] כשר [illegible]

לה [illegible] שלא [illegible] ר' [illegible] ואין [illegible]

[illegible] שכשר הוא [illegible] ואם [illegible] לכהונה [illegible]

no. 26.

סי' ל'

p. 87

הועתק [illegible]
[illegible]
סי' קי"א

על כהן שבא על האנוסה כבודו יורנו אם כשר לכהונה להיות ראשון ולברך ראשון ולישא את כפיו.

תשובה איש פלוני כהן הוא שבא עם אשתו יותר מי' שנים ולא ילדה ונפיה מתכבה ביותר ולא עלה על לבו לגרשה וגם היא לא פייסה רצתה להתגרש ובעירנו אין כופין להוציא כבר באו [illegible] בראשונים המורים של הבא על יבמתו וגם לא רצה לגרשה כדי שלא ישא אשה אחרת על הראשונה שיהיו זרע לו וגם היא חפצה לקיים מצות בוראו ולהשאיר אחריו ברכה בנים שבר מרי הכהן ונשא לגרשה על פי הגט ויען אשתו ואת' כרשומה עברה ולסוף ששה חדשים ילדה בן וקראוהו אשתו בהיכם ניכר לו לבן יצרו בזה ובא לכלל חיוב חלל ויקורא שלו אשה ואחר הגרע שכול הוא אי חשש ממזרין אי חשש חללין ומותים בידו לקרות ראשון ולישא את כפיו וכקטנו מתי לחזון את לשון דאי אירע כזה כי זה אותו כהן אני והללו פוסלים. ואני מן הקדמים לא ראיתי כו' שתהא פסול כהונה ולדידי אין בו לא ספק ממזרות ולא ספק חללות כי כשר הוא לשרת על גבי המזבח כאשר כתבתי לשונו כו"ל ככהונה דתנן בפ"ק מעוברת ואמרו לה מה טיבו של עובר זה מאיש פלוני וכהן הוא ר"ג ור' אליעזר אומר נאמנת ור' יהושע אומר לא מפיה אנו חיין אלא הרי זו בחזקת בעולה לנתין ולממזר עד שתביא ראיה לדבריה ובגמרא אמר ר' יוחנן דברי המכשיר בה מכשיר בבתה ור' אליעזר אומר אף דברי המכשיר בה פוסל בבתה ואסיק שם פריך דהלכה כר' יוחנן דרבה דר' אליעזר הוא ועוד דקאי כאבא שאול דאמסיקנא הלכה כותיה ב' עשרה יוחסין דתנן אבא שאול היה קורא לשתוקי בדוקי. ואמר ר' אמי בדוקי שבודקים את אמו ואם אמרה לכשר נבעלתי נאמנת ואפ' דרוב פסולים אצלה ואמר רבא הלכה כאבא שאול עכ"ל. הכי סוגיא נו' למכשיר בבן בזה לבת ולא תבעיא להן ולהכא כר' יוחנן דאמר דברי המכשיר בה מכשיר בבתה שהולד כשר אלא אפי' לר' אליעזר דאמר דברי המכשיר בה פוסל בבתה ואפ' לר' יהושע דהוה ראוי אינה נאמנת הכא בנדון דידן יכשיר דעד כאן לא קא מספקא להו' נבעלה ושלא תביא ראיה אבל הכא שבריא לן של כשר נבעלה שהרי היא באשה המשרת ומותרת לו בכין והוא אותו דהיינו אעוברא אפ' ר' יהושע ואת שמאמינין לאשה והניח כמו שהביאה ראיה לדבריה וראיה דהיינו פ"ק ההוא ארוס וארוסתו דאתו לקמיה דרב יוסף היא אמרה מיניה והוא אמר אין מינאי אמר רב יוסף למאי ניחוש חדא דהא קא מודה ועוד דהא אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר"ג עכ"ל הא לשמעתא קמיה דרב יוסף אפי' לדידהו דר"ג מאחר שהארוס היה מודה לא הוה חושש למידי דהא נו' לר' יהושע בנדון שהשבועה מודים נאמנים. ובן ר' אליעזר דסבר דבאי' המכשירין הוא דוקא בה דאית לה חזקת דכשרות אבל בבתה דלית לה חזקת דכשרות אפ' ר"ג פוסל היינו דליכא דוקא לספק. דהאי נבעלה כאחור וזנייהו אומרים דהיינו אעוברא ומודין דבן והולד כשר. ונרסינן הפ"ק בגמ' ומ[illegible] לה הכ"ן שם ש"מ דבנוהון אמר שמואל כל הני והשנים אי' להן ובעל הא' ואין את יודע מאי הולד שתוקי הוא בהמקואותה שכשר הוא לכהנים ואם נקבה נשאת לכהונה ועוד יבר

הוא כן ומתני' כשרין לינשא לכהונה. שפי' ברור לך שהכהן כשר בא אעפ"כ הני שנים שהשיאן
אנו תלין הכהונה כמו שלא יעבוד ולא יאכל תרומה ומוכחים לה תרבות. ופי' ה"ה בזרעו אחריו —
כשיבא זרעו מיוחס אחריו כמוהו שאין יודעים מי אביו ע"כ פר"ן שהביא שם ה' לקנותן נכסן בנה
חשוב תפסק לבא ד' כהנים הוא דלא יעבוד אנו הכהן עבודה ולא ישא את כפיו ולא יאכל בתרומה
חשוב דלא ידעינן מי הוא אביו ונזקק הכהונה היא לכשיבא זרעו מיוחס אחריו שאין מכירים מי אביו
הא אם יודעים מי הוא האב ושכשר הוא גם שגדל כאן שנוסף הולד כשר אפי' לגבי תקנת ולאכול
תרומה ומתניתא חשוב דכשר לכל מה דקיימים לכהונה דהא אין בודקין מן הדוכן והמזבח ולמעלה
ושהוא מתפשט ברא"ש כלל ל"ב ס' י"ט ועיין לה תה"ד באבן העזר ס' ו' ועוד עליהם שבא על
הפנויה וילדה ומתני' כ"ל שכשר לכהונה אע"ג דכשם לקונים צריך לי ומתן שאמר
דברי המכשיר בה מכשיר בבנה תרגמא כר"א כשרון אשה בנושא אבל כשרון אשה בבנה
הולד שנים. מאי שנים. לא ^{לאו שנים שמסות} שנים וכשר ומי איכא שנים. וכשר אין כבשתוק דאמר שתוק שהיה
כהנים ושורש אחר תקן וכשל הולד שנים. שהשיאן. אנו תלין כהונה ולא אמר לי ויתן
המכשיר בבנה תורה שמסות לכל דין כהונה לשתוק שהיא מותרת ולישא את כפיו לא שהוא
כשר לשתוק זה שאינו מוסף בבאן ע"ל דהלכתא שאין הכהן לשתוק לכבי' א"י ע"ר מלוך
לר"ן וז' יהושע בכתובות פ"ק דכ' כהוא ארוס וארוסתו כו' לשון זרעו מיוחס אחריו דאית ליה מעלה
דכיון שהפנויה תורה זרעו אחריו קרינא ביה ואין ליה תלמוד בנה שנשא נכו' בגוי ושפחה נושא
נכו' בגוי ושפחה עלתה ע"כ ולא תשכח לה להרא"ש שאם נודע אביו מי הוא ושהוא כהן ושהפנויה
מודה בבעל ההפנויה בכשרן זרעו אחריו קרינא ביה נראה הולד לשתוק שהיא מותרת ולישא את
כפיו וכו' וזה ראיה להן לכל כשר שלא קדשו לה קדושין כשרה כיון קרינא ביה דהא כתבה דבכן
קא אמרו חכמים אין אדם עושה על בעילתו בעילת ^{זנות} כיון שמי שקדש כהלכה או בשטר תשוב
הנוטה או שקדש קודם וכשל מ"מ שיש שבעל לשם קידושין שאדם יודע שאין קדושין קדושין
ואמרינן שבעל לשם קידושין משום דאין אדם ^{עושה} בעילתו בעילת זנות לא א"כ לא בעל לשם קידושין
בזה ולא מקודשת היא קודם לכן היא בעילת זנות ואח"כ בבעילת זנות ואם נבעלה לכהן אח"ב
כבר חלל ונפסלה מן הכהונה ע"ל דודאי איכא זונה דהא קי"ל כחכמים פ' הבא על יבמתו דאין זונה
אלא גיורת ומשוחררת ושנבעלה בעילת זנות והמבעלים שנבעלה בעילת זנות כגון מ"מ ומ"מ וכו'
מ"מ כנון ואין כן כן אבל ^{הבא} על הפנויה לא עשאה זונה ופסק ז"ל ר' לעזר אומר מנו
הבא על הפנויה שלא לשם אישות שעשאה זונה אחר כך עשה אין לוקה ב' לעזר ומ"מ לה
צריך להפסיק לקרב ובן אסיך כל הפוסקים ואשה כקדשה לא קי"ל ב' עשיבא דאמר
מופקרת לכל היא זונה לא כחכמים דאמרי אין זונה אלא גיורת ומשוחררת ושנבעלה בעילת זנות
כך עיין מהרי"ק יור אבן העזר ס' ו' ומה שאמרו חכמים בעילה זנות איכא לו כפרתבן
לשון ה"ה כשלא בלא קידושין וקים להו לרבנן שאין אדם בועל שלא לשם תלוה
על שבה הפסק לאין ס' קמא שיש לחוש לדברי הארש בקאים שאוליכם כו' הם היא
זונה לבא מה מיבון דחשיב זונה לא כיון כה בעילת זנות איסור או איגור לא ר' אליעזר כבר

תנאי

פנוי הבא על הפנויה שלא לשם אישות עשאה זונה, ואמר רב עמרם אין הלכה כר' אלעזר, ולא תבעיא
לר' ישבב דאמר אף דקובלנן בואו ונצוח על ר' עקיבא בן יוסף שהרבה ממזרים בישראל משום שאומר
כל שאין לו ביאה בישראל הולד ממזר דכן שנולד מן הפנויה כשר דהא אפי' לר' עקיבא נמצא לא
הוה ממזר לא כשהפקירה עצמה לכל דסבר כן קדשה באמורה כונה ומתני' דאין היא ולכן סבר
דהולד ממזר אבל הפנויה שלא הפקירה עצמה לכל שאין בה לא לאו ולא איסור עשה אפי' לר' עקיבה
אין הולד ממזר ואפי' לר' סימאי שהחמרותה ל' שסובר שגם מחייבי עשה יש ממזר כן הבא מן הפנויה
אינו ממזר, וכן אין לחוש לספק חלל דאין חלל אלא מפסולי כהונה דהכי אמרינן פ' י' יוחסין ובפ' כה"ג
שם ולד שנולד בביאת איסור כהונה הוי חלל ואין חלל אלא נקראין חללה לא מוכשין פסול כהונה לגבה
ולא מכאן איסור פנויה אף בישראל עד שם סוף. חלל נולד מאיסור כהונה כדכתיב ולא יחלל זרעו
אבל אלה בעשה באה בנדרכה לדרוש בה מקראין כיון לה שביה כשר ונחלל וגו', וכמה
הבא על יבמתו לא אמרו רבנן כר' אליעזר. דלא אי בני חלל מחייבי עשה דכהן גדול שנשא אנוסת חברו
ומפותת חברו לר' אליעזר הולד חלל ולרבנן הולד כשר ונשא כר' אליעזר היא דכתיב אלמנה וגרושה
וחללה זונה את אלה לא יקח כי אם בתולה מעמיו יקח אשה והמפרשין בתולה יקח ולאו הבא מכלל
עשה עשה דכתיב ולא יחלל זרעו בעמיו וקאי אכולהו ולרבנן את אלה מאפסוק הנזכר של אלמנה
וגרושה וחללה זונה עשוים חלל כדכתיב את אלה לא יקח אבל בתולה דאין בה אלא איסור עשה
אין בה ולא יחלל זרעו ולר' אליעזר אף לתשעי. נכה הו' תלה אגב עשה חלל ואי אגב עשה
חלל מודה אבל הפנויה שלה עלמא מודו דלא הוי הולד חלל דאין בה איסור עשה, ואין שיש לחוש
שמא הפשה מיאן לא טלה לגרוש כיון דכך הי' שהפקירה עצמה שהרי בושה היא לטבול
שלא לגלות בדבר דאדרבה הוא ונכרת נוגה אין אנו כמיך כשלה לבוש מצוה
שכל מה שיכולה לעשות כה"ר עשה ולבי נמי נדה בא קיימא לן כהא פחות סבל מורים
הבא על הנדה ועל הסוטה ועל שומרת יבם שאין הולד ממזר וחלל נמי לא הוי מודה לר' אליעזר
סבר שם כה' הבא על יבמתו אלה אגב עשה חלל ואין אגב עושה מודה כאשר ביבמה לשון ואמסיקה בפסולא
בניה, וכתב הרמב"ם ז"ל פ' י"ח מהלכות איסורי ביאה והבא על הנדה אע"פ שפ"א כבר לא עשאה
זונה ולא נפסלה לכהונה וכן הבא על הפנויה אע"פ פ"א שקדשה שהפקירה עצמה לכל אע"פ שפ"א
כתלמוד לא עשאה זונה ולא נפסלה מן הכהונה שהרי אינה אסורה להנשא לו עכ"ל. והרא"ש בסוף
אגב ושובה כלשון כר' דר' אליעזר דאמרינן בה' פחות הכל מודים הבא על חייבי כריתות שהולד
פגום ופסול מכניין כן כה כאן נרון מן הביא מחייבי כריתות כאן אפסיקא הלכה פלונא כר'
אליעזר בן יעקב דאמר אלה אגב עשה חלל ואין אגב עשה חלל מודה עכ"ל, ומכל זה נראה משום
שהבן הזה אינו ממזר ולא חלל וכשר הוא אפי' לכהונה ונ"ל דמותר ונושא את כהנת ולהפקיעון לקרא
ראשון כבן כהנים, ולכל דבר שבקדושה ומתעלים אותו על הכהונה, וכ' הכותב ונלמד מישראין
אמן, כן הק' הצעיר אברהם כהן מניטרבן

תשובה על הבדין הנ"ל, הסכימו להראה וכו' דברי כב' הגאון מה"ר ע' בבואו על בן אשה שעברה
לוטן לכן כבן נולדה שם פ"א אותן האר"י הכהן הוא ונוא אומר כן הוא תני שהוא לבסוף
הבן הזה לכל קדוש בכהונה לעלות ראשון ולברך ראשון ולישא את כהנו, ונראין. נבונה על

דמסקנא הלכה כראשון דאקדמוה על ספ"א דכ"ה למוכרן ואמרו לה מה טיבו של שטר זה ואמרה
מאיש פלו' ובכן הוא הד"ל מיותר וכשר שכ"ש נאמנת לה לעקור וה"ה לכתוב לכל שכ"א והוא
מודים בזה נראה בכל כשנבא שם דארוס וארוסה שבורו בן לקמ"ה דרב יוסף ואמר למי
ניחוש לה ש' לבתוך אמה ולדם לכשרים ובזה כל כנאל ושאבם מודים גופים כשר לא
בן כוונין נמי להכונה כגרעו מיותם אחרין קרינא ביה וכבר"אש בנאמנין כל"ל לב"ה ס"י שאין
להו' מדאסקרא נמשה נכי כושל לה אסקרא נמשה נכי עלמא כאני כאן' פכי כמוך למה לב"ר
נכי כושל ארוסין כבין תמין דלמו פלוגתא כוויה ולא אמרינן תנן דאסקרא נמשה נכה אימא אסקרא
נמשה נכי עלמא ומאשר לא מולק בראש בין ספ"א דארוס וארוסין לשאר כושל וכשולה אפי'
מניה יפה נמשכין מר אמרי' ואין דלבאורה נראה בין לראש ובין למר אסקרא דלינא יש
למסק ולהו' דרוקא נכי ארוס וארוסין לא אמרינן תנן דאסקרא נמשה נכי דבין שיש כשיכם
לין קידושין שאסר אמרי' דאסקרא נמשה נכה דכפ"ירא פי' אבל לא נכי עלמא דאיסור ערוה
הם לנכי הכל זולתו אבל הכושל וכשולה כבכרין שאיסורם לכל בתורה ולאחרים בשוה שלא
יש להו' כשם שנינה עם זה כך נינה עם אחרים ולא מן הפס להו' שיתורה בכוין
מתיקים לא כמו בארוס וארוסין שיש לחוש להבחנים שם וכ"א אינה מותרת לו יותר מלבם
נמי לבאורה כיה מקום לחוש משום נכון שכן דרכן של מנוין שלא לשוט לשרוף והבשיבן
בראש שם ובוולד בן בנדה אשה שאינה מתגר פגום הוא כמו שכנה בזנות כשל"ו מאיסור.
כאם זה לשון אגלו מתגר באחור בנדה זה הבא מערוה בן בעריון חוץ מן בנדה שפכן
מחוב פגום ואינו מתגר עכ"ל. ובין להנום הוא אול' יאמר אומר דלא קרינן ביה נקדשת להקריתן
לכל דבר שבקדושה להקות ראשון ולברך ראשון וה"ה שלא ישא מן כהנה יש נשובה לכל זה
כיון חשש בנדון ודאי כיון שאין ולד הבא מן בנדה מלל ברקך שאינו מתגר ובמו שכתב
הרב כה' יו מה' איסורי ביאה זה לשון כבן הבא על בנדה הולד כשר ואינו מלל שאין איסור
בנדה מיותר כבבושי לא שנה בכל ע"כ הרי שכן בן בנדה מחולל מן הכהונה ושבר עבודה
וכשם שעובד עבודה בן מקריבים אמו לכל דבר שבקדושה ובמאחר הכונה נקדשו כי
את לחם אלהיך הוא מקריב הרי שכל שהוא מקריב בתנו שלו לקדשו ולהקריתו כאמור ושבר
קרינן ביה כל שאינו שבא על בנדן וכ"ה לא נקדש אחריו ברין כהן של' מי שנראו
מיותם אחרים ולא נראה ביה כשם שמסקים אמו לבנוה לכהן זה כאיסור זנות שלא בקידושין
והמבושלא נמי בגדולה כך מסקים עלתה לשלם כל שאינה משולה מאחר או מאחרים ולכן
שאף נאמרן כבנים מחולל מן הכהונה לה שאינו כאמור, וכאן לא בן זנות מהב זה מוקור
משובה נתמן נמי על בספק בראשון, ואמר שאין לחוש בזולת מאחר כלל, ואשה שכ"א
אסורה לו כמו שכ"א אסורה לאחרים וכיון כמוך הנ' למה לב"ר כבן שבא על בן ישראל
לא נאסל כבלות הם' שאינה קונה לו עבירה לא נאסל שאין בולד מאחר את אמו ונותן
כמשו אמן לכה נאסל בולא כמו של בן נבות ישל אב שבכושל כבן אין נאסל בנותו
לכשולה ממש לפי שלא כמו לשם קידושין ולא פנוי הוא וכמה מהוה מאסל אותו ואין כאמור
שם בכושל ארוסין כבין ממין דב"אש בולד מתגר וכו' כ"י אשה שכבה מנוים בכשולה

מיימין

מישיין בואני ומבורכת היא אתר עלי כא עליה ואעברה מינה, כבר גלה דכא שם כלשון ראשון
ואוקמה להביא דרב בתשובה מעלתא שכן אמ׳ מסברא מעליה דרב דליתא מעלתא אבל לא
ניחא מעלתא כגון דיהיב שרינן ליה ונוכחת אותן דברין מדקני׳ בתנו׳ ליה ואבל היכי דמי
איתמא דליתא מעלתא ליה אמאי ואבל, לא לאו מינה ניחא ולא ניתא מעלתא וזהו בפ״ק לגבי
איסורא ולגבי איסורא כגון דיהיב שרינן לה הכא לגבי איסורא ולגבי פירא לאבל שכן
הרי שכונין כל דלא ניתא מעלתא שרינן לגר כגון דיהיב, ונראה שמיותרן הכין כגון
מסיחא דהיא לדיתא מינה אשין דלא ניתא מעלתא אמ׳ רב פולר מחזר דאמרינן מהאמקרא
נפשה לגבי ארוס אשקרא נפשה למעלתא ומקנ׳ הכהן שבא על כן ישנה דיהיה ואבל בנותה
אוקימה כשהין שנהם מכושים הכין באסורים דאי אמשר לה מעלתא הלכא הכא
לגבי דאבי׳ דבגר דיהיב שרין לה, וגם כמפורש בתשובה להרמב״ם בנתה על משובה ולא
אוקמא במכושים באבי׳ וכ״ש לאיכא דאמרי שם שבבא עליה בארוס, פירוש שהוא חוזר
בכך כול עלמא לא פליגי בין לרב ובין לשמואל דהלכ׳ עליה שם חורים דבגר דיהיב שרין לה
ובפ״ק בארוסה שנכנסה אמר ר״ל שאין בארוס אותו כלום ולא ידעינן אם בא עליה דהכא רב
אמר פולר מחזר ואמר רבא מסברא מעליה דרב דלא ניתא מינה ודיתא דמעלתא דכל דליתא אשין
דליתא נמי מעלתא כגר דיהיב שרין לה, ומוכח לה מתנו׳ דקני׳ הכהן ליה ואבל, היכי דמי אי ליתא
דליתא מיני ולא ניתא מעלתא צריכה לימר דקנו לא לאו דליתא נמי מעלתא, וזהו בפ״ק לגבי איסורא
כגר דיהיב שרין לה הכא לגבי איסורא ולגבי פירא לכ״ע ואשין דאמר אבי׳ לעולם כלה יכא דליתא
מעלתא אשין דליתא נמי מינה, אמר רב פולר מחזר ומקנ׳ כדלא ניתא כלל, הא קיימא לן
דהלכתא כרבא, הרי דבין ללישנא קמא ובין ללישנא בתרא בתרין שבי״ה מיותרן לכהן הכין כל
דהוא חוזר ולא ניתא מעלתא כשר איכא דהלכתא לעבוד עבודה וגרעו מיוחס אמרין קרינא
ביה כבאמרן, וכין דכהן הבא על הנכה כגה כשר לעבודה מן הסברא לבאר מה שכבר
הרמב״ם פ״טו מאיסורי ביאה כול הנכה שהוא אנוס שבכונה בו שאין לו תשלום יחוסין לבין
זרע מיוחס בקדושה יתירה שהרי כא מאיסור נדון אבל לשון גרעו אחריו מיוחס במה לו
לחולל הכהן שהוא חוזר בו ויקרא כספר ראשון ונושא כהון כשאר כהנים, וכאו להכן
לכל דברי תור׳ נבונים ולהכין וישרים. לכן תרתין עליהם היום יום נ׳ ח״ה למשהורן ש״ה
ויגיה זה התשובה ה״א אשר תשובת נכת הצעיר חשב בכל״ם אכתם הרבניתא״ל
באור דבקונין ר׳ גור נשפך מהשתייהו מרי אושי דבדבי ואני עולם פה״ק דאי חו׳ משכברא
עם מישרא מוו בכדין לה מהשתייהו ומהקאמייהו וכוונו איכא דהלכתא לקדושהכהן הגול
כבל מיני לקדושה הכהן הנין כנראה מנך דבריהם על אדני באמת ופלפל ובמא דהנירא
עבין מאן תעיז כר נפחא נין ואותי יישר מ״להן המלבן כהנך הכהן הנו׳ כי דברי תשובה
אינם צריבים חזוק נשלמא ומי להורא דרבן, כה דברי הצעיר הנותם ליה בן לנאמן א״א
בלבין ונמשיך כהבוד צבות ליה אבי מורי׳ זצ״ל כיום הנ״ל הסכב לאשורי נאמ׳ להכהן
בשנה

p. 93

n. 27

שאלה קי"ח על כהן שבא על חלוצה בהיתר ונולד לו אם כשר לכהונה. תשובה ראשון ראשון ולבסוף ראשון לישא
את כהנו. התשובה אינה מל' והכהן הוא שבא עם אשתו ונפל י' שנים ולא ילדה ונ"ה התחכמה כיוהר ולא עלה
על לבו לגרשה כמש"ה לא היתה רוצה להתגרש ומאידך אין כופין להוציא כבר פא' וכמו בראשונים מברכי
מ' בבא על יבמתו וגם לא עלה לבכות ברוחך לישא אשה אחרת על הראשונה שיהיו צרות זו לזו וה"ה
תמן לה י"ב חדש מזונות ולבסוף אחר כדכה כנה שבר מרי בכהן ונשמר לעברה אתה בפה תשרפה
כיהו בר יעו אשתו ואמו' כרשותה ופסל לו ולסוף פשטה תרומים ילדה בן והקחתו אשתו כהלכה וכו'
לו לכן נולד בלי ובא לבוה' מיד מצוה יקומו עדי אנשים ואמר שרבע מכות הוא או משום התערובת או משום
חלוצה והוחזק ביה לקרות ראשון לישא את כמיו ובקשו ממני להורות את דעתי מאי איכא בה בין זה אמור כהן אני
והללו מוחלים ואומרין מאחינו לא ראיתי בו שמץ פסול כהונה ולדידי אין בו לא ספק תערובת ולא ספק חלוצה
אלא כשר הוא אפי' לשרת על גבי המזבח כאשר אוכיח לפנינו כסד בכתובות פ"ק ... מחוללת אחרונה
עוברה זה מאי שנא' ונכון הואיל ור' אליעזר אומר נאמנת ר' יהושע אומר לא מפיה אנו חיין אלא הרי זו בחזקת בעולה
לנתין ולממזר עד שתביא ראיה לדבריה וכו' ואמ' ר' יוחנן הלכה כרבי שמכשיר בה מכשיר בבתה ור' אלעזר אומ' אף לדברי
המכשירים בה פוסל בבתה ואסיק שם הלכך הלכה כר' יוחנן דכייל בר' אלעזר הוא ועוד קשי' מהא שאמ' ראמ"ה
הלכתא כוותיה מ' עשרה יוחסין דתנן אבא שאול היה קורא לשתוקי בדוקי. ואמ' ל' מאי בדוקי שבודקים את אמו ואם
אומרת לכשר נבעלתי נאמנת ואמ' רבה מסתברא כוותיה ואמר רבא הלכה כאבא שאול ...
...
ואין אנו יודעים מי הוא הולד שתוקי. כאמר שאמרה שכשר
...
ורבו

זרעו אחריו קרינא ביה ואין לומר מדאפקרה נפשה לגבי בעול אפקרה נפשה לגבי עלמא וכו' לא משמע לי לפרש שאם נודע אביו מי הוא ושהוא כהן ושנבעלה מורה בעול ופסולים בבעלה זרעו אחריו קרינא ביה ונראה פולך לשמש על כי פקחות ולישא את בתו זה משום ואת"ל כנוסה שלא קדשו לה קדושים כנוסה של זנות קרינא ביה דהא כהנא דרבנן קא אמרו חכמים אין אדם עושה בעילתו בעילת זנות כיון נמי שקדש בעדים או בשטר משום מכוער או שקדש קטנה וכנס מסיקן שבעל לשם קדושין שאדם יודע שאין קדושין קדושין ואמרינן שבעל לשם קדושין משום דאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות אבל אי לא בעל לשם קדושין פוסלת ולא מקודשת היא קודם לכן פ"א בעילתו בעילת זנות, ומ"כ בבעלה זונה ואם נבעלה לכהן אחר כהן חלל ונתנה מן הכהונה וכו' דודאי אינה זונה דהא קי"ל כחכמים פ' הבא על יבמתו דאין זונה אלא גיורת ומשוחררת ושנבעלה בעילת זנות ומפרש' שנבעלה בעילת זנות כגון חייבי לאוין וכמו חייבי כריתות ומיתות ב"ד אבל הבא על הפנויה לא עשאה זונה ונפקא פליגא ר' אליעזר אומ' פנוי הבא על הפנויה שלא לשם אישות עשאה זונה אמ' רב עמרם אין הלכה כר' אליעזר ותניא לה בריך למעם הלכה כמו אסי כל הפוסקי' ואמ' בקדשה לא קיימא לן כר' עקיבא דאמ' מופקרת לכל היא זונה אלא כחכמים דאמרי אין זונה אלא גיורת ומשוחררת ושנבעלה בעילת זנות כך אסיקנא מהרי"ק וגם אבן העזר ס' ו', ונהי שקראו חכמים כנוסה שלא לשם אישות בעילת זנות אינה אלא כבדרבנן דאין פ"נ כנוסה שלא בתורת קדושין נקיט לבו לרבנן שאין אדם כונס שלא לשם תלוה ומה שכתב בספרו באה"ע סימן קע"ז שיש למנוע לדברי כל אותם הפוסקים שמתירין, כתב הרב הנ"א זונה לבא מה תשובתו דחשיב זונה אלא בי"ד כה בעילת איסור או אלמנות אלא ר' אליעזר דסבר פנוי הבא על הפנויה שלא לשם אישות עשאה זונה ואמר רב נחמן אין הלכה כר' אליעזר ולא מכוונא לר' ישבב דאמ' מן דכהונת בואו ונצווח על ר' עקיבא בן יוסף שהרבה ממזרים בישראל מה טעמיה כל שאין לו ביאה בישראל הולד ממזר כגון שנולד מן הפסולים כשר אלא אמ' לר' עקיבא נותנים לא הוה ממזר אלא כשהפקירה עצמה לכל דסבר זנו קדשה באיסורא כתיבה ומתניתין דאינו פ"א ולכן סבר דהולד ממזר אבל פנויה שלא הפקירה עצמה לכל שאין בה לאו ולא לאו איסור עשה אמ' לר' עקיבא אין הולד ממזר ואמ' לדברי סימאי שכתרומה לסובר שנים מחייבי עשה יש ממזר בין הבא על פנויה אינו ממזר וכן אין לחוש לפסק חלל דאין חלל אלא מתמורתו בכהונה דהכי אסיקנא מ"ט ומסין ולכן כתב שם ולד שנולד מביאת איסור כהונה בני חלל ואין נקראת חללה אלא מביאת פסול כהונה לכהן ולא מביאת איסור פנויה אף בישראל ועושה ספק חלל הולד מאיסור כהונה כדכתיב ולא יחלל זרעו אבל חללה מעשיה בי"ד ביאה פוסלתן לכהונה מקראות כיון זה שאיש כשר ונשאת נג' וכת' הבא על יבמתו לא מצינו כהן ור' אליעזר אלא אי בני חלל מתניתין עשה דכהן זרות שנשא אלמנה חברו ומתוכה חברו לר' אליעזר הולד חלל ורבנן הולד כשר ונעשית כר' אליעזר פ"א מדכתיב אלמנה וגרושה וחללה זונה את אלה לא יקח כי אם בתולה מעמיו ^{אשה} יקח ומפרשינן בתולה יקח ולאו הבא מכלל עשה עשה וכתיב ולא יחלל זרעו בעמיו וקאי אכולהו ולרבנן את אלה בפסוק שנאמר פ' אלמנה וגרושה וחללה זונה עושים חלל כדכתיב את אלה לא יקח אבל בתולה דאינה לא איתור עשה איקרה ולא יחלל זרעו ולר' אליעזר אלה למעוטי גרה פ' חללה אלמנה עושה חלל ואי אתה עושה חלל מביאה אבל בפנויה כולי עלמא מודו דלא הוי הולד חלל דאין בה איסור עשה [illegible] שיש לחוש שמא באשה [illegible] לא יכלה לגרושה הכן ודאי מי שהפקירה עצמה שהרי כנסה פ"א לרבל [illegible] לא כבתולה נתגיירה דאדרבה [illegible] נתגיירה ונהי אף אתחתה כאם כשרה לכהונה [illegible] לאישות [illegible] ולפני נמי נראה דלא קיימא לן כר' אלעזר אלא מורים כהבא על הבא על פסולה ועל שוחכה [illegible] שאין הולד ממזר וחלל נמי לא הוי [illegible] דר' אליעזר סבר [illegible] הבא על יבמתו [illegible] עושה חלל ואין אתה עושה חלל [illegible] כאשר כתבתי לעיל ונמשיך [illegible] ביאה זו והבא על פנויה אינו [illegible] לא עשאה זונה ולא נפסלה לכהונה וכן הבא

על

95

על הפנויה אמנם שהי"א קדשה שהמקדש נעשה לה אנוס. שהי"א כהלכות לא נעשה זונה ולא נאסרה מן הכהונה
שהרי אינה אסורה להנשא לו עכשיו. והראיה מסוף אותה תשובה כלשון הרב ז"ל ואין לאוסרה. כמ' בהגהות
בכל [illegible] הבא על [illegible] [illegible] שנולד [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] בתוספות [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] כר' אליעזר בן יעקב דאמר [illegible] [illegible] [illegible] חלל [illegible] [illegible] [illegible] חלל [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ולא חלל [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] להנשא לכהן [illegible]
[illegible] ראשון [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] על הכהונה [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ז"ל [illegible]

תשובה [illegible]: על הנדון [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] על בן אשה [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] שהי"א [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] קדושה [illegible] [illegible] ראשון [illegible] ראשון [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
בראשון [illegible] על שהי"א [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] שהי"א [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] שהי"א [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
שם [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] רבי יוסף [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

איסורא ולפני איסורא כבר דידיה שרין ליה הכא דלפני איסורא ולפני היתרא אבל שכן מי שנדרון לו דלא ריתחא מעלמא
שרין ליה כבר דידיה ונראה שמתוך כבוד כבודן מסתמא דהכא דריתחא מינה אתין דלא ריתחא מעלמא אמר
רב הונא מתיר דאמרינן מדאורייתא נמשה לו אנוס אשקרא נמשה לעלמא ומתני' לכאן שכא על כפי ישראל [illegible]
דאכל בפרוזה אנקים לו בשפי שנפל תכושה כבוד האסורים דאי אכשר לו מעלמא בדבר הכא ואי דאבי
דכבר דידיה שרין ליה ואי כבודו בתשובה לזולתו בשבח על משנה ולא אוקמה בחכמים כאבי נפשאה
דאמרי שם שנבא עליה באנוס מפרוש שהוא מורה ככך כלו עלמא לא מלין לכך וכן דשמע דמלן עליה
שם מורים דכבר דידיה שרין ליה ונפש באנוס שעברא איסור, דלא שאין באנוס אומר בזמן דאי ידעין אם
בא עליה הכא רב אמר מותר מתוך ואמר רבא תסתברא מיתיה דכבר דלא ריתחא מינה נריתחא דעלמא דכל
דריתחא מינה אתין דריתחא נמי מעלמא כבר דידיה שרין ליה, ומוכח לה מהתם) דקשה כבכן ילדה מאכל
פירי דתני איסורא דריתחא מינה ולא ריתחא מעלמא צריכה להיתר דהכא, אלא דאי דריתחא נמי מעלמא והא
הכא דלפני איסורא ולפני איסורא כבר דידיה שרין ליה הכא דלפני איסורא ולפני היתרא לכ"ש ואתון דאמר
אבי לעולם כל הכא דריתחא מעלמא אתין דריתחא נמי מינה אל' רב הונא מתיר ומתני' כדלא ריתחא
כל הא קיימא לן דהלכתא כרבא בכי רבן דהשתא קרא ולכן הנשא נדרא מרבנן שהיה מורה
לכבן בכיפא כל דהוא מורה ולא ריתחא מעלמא כשר לכא דהלכתא לעבור עבורה ומעו מיותם אחרי
קריא ביה כבאתן ומיון דרבן הכא על הורה כנה כשר לעבורה מן הסברה לבאר מה שכתב הרמב"ם
פ' ט' מאיסורי ביאה כו' הורה שהוא אנוס שהכונה כן שאין לו מעלה יתוסף ליום זרע מיותם כקדושה
מורה שהרי בא מאיסור גרוש אל לשון זרעו אחרי מיותם הוא לו מחולל הכבן שהוא מורה כן וקורא כמר
ראשון ונושא כפיו כשאר כהנים. וכאן לפי מה כל דברי תר גבורתו לתכן נישרים לבן המהותי שלפסק זה
יוס' נ"כ לספירת ב' ש"ט ליצירה מה תשובה לס' אני אוב' מעכב נכח פלשי משה כבה' אברהם מרגנאו

ב"ה

באתר שקולן ריעור נתקן מהנוגעות מכרי אשי כרבי ואנו עולמים דאי לר' מסתברתא הורה מישרל
הוו פרין לה מהלכות ומהקואותיבון וכוון, ליכא דהלכתא לקרש הכבן בכל כל מין קרושה כבן
כמן כבראה מתוך דבריהם הפוסקים על אתי באתה והלכך וכתב דהיתרא עריך ואין מוש' כרווחא
הא ואותר יישר חילך מחעכב דכבן דכון הם כ' דברי מעלתו אינם לבנים תגוף ונשאא ומי'
להורא דכבן כה דברי פלוני מורם לי"א כ' לאין אלא בלוים ונתהייר במהר"ר יצחק לי"א אבי מאי
לא בנה פה כתבנו ואמנו נכרי להעתיק בשנ'

97

no. 28

להלכה ולמעשה
על סבלונות למשודכת
אחר שדובין
.. אם יש בהן חשש לקדושין ׃

ט׳

צ

לפ׳ ציונות [illegible]

קד

אם יש כבר עשה כמשפטו

אשר שמוני

לך פדיונו כשמורע

98

99

התשו'

הן כל ראתה עיני ותבן מן הבא בידי סביב החתן שנענו עליו דברים . ראיתי טופס שטר התנאי'
בין המלקיסי והעולה מדברין בעניני החתן שאבי החתן נשתעבד לאבי הכלה שבנו יתן כתובה וקדושין לבתו ויכניסנה
לחופה בסך [illegible] שעסי מינס השטר . וכן אבי הכלה נשתעבד לאבי החתן שבסך [illegible] שעסי יכניס בתו בכנס
לחופה ותקבל כתובה וקדושין מיד בנו . וקבלו עליהם תנאי השטר בקנס ושבועה . גם ראיתי
עדות בכתב על מנהג מקום המעשה מהנשי מאנשים דבקי ונוכבים זה לשונו . מנהגן פלוני הוא בעיר
אנקונה ובשאר מקומות כי המשדך את בנו או בתו בתולה עושים כנוהגים החתן וכותבים שטר הקרובה עם
כל התנאים שנתרצו יחד ואחר כך מזמן החתן במנין קהל ועדה וקורין לשתרה ושולחין את פיה וכבר כן החתן
שולח סבלונות לכלה על יד איש אחר ואינם מקדשין לא בשעת השדוכין וכשהם מקדשין ואינם מקדשין לא בשני
כל ובטבעת ואז בשעת הקדושין אומר החתן לעין כל הרי את מקודשת לי בטבעת זו כדת משה וישראל ומיתרי
עדים על זה . ובכל זמן שהכלה משודכת החתן נכנס ויוצא לפעמים בבית הכלה ונותן לה דורונות ממיני
מאכל או תכשיטים ולא קפידי עליהו משום סבלונות . ודבר הם ואשר באו להתחתן יחד ובין דא הולד איבה
ביניהם בעודם קדושין ובטלו את החתן וכל אחד מהמלקיסי היו כבראשונה ועל מקומו בשלו' ולא חיישינן לשום
מחלוקת יען כי אין טעם בדבר על כן נאמר ניסק רבנן מה עכ"ל . עוד ראיתי השאלה
על הנדון שזו הורה בקצרה כי לאחר ט' ימים לשדוכין הנז' נתיעצו המלקיסי לעשות קנין אירוסין ונועדו
עשרה הקהל בבית אבי הכלה ונשאלה מאחד הרבנים אם רוצה היא בחתן והוא יתן לה כתובה וקדושין כדת
כדת משה וישראל והסכימה בפעמות . אחר כן נשק החתן כמנהג אם מחזק בה ויאמר כן
ומיד נתן לה אבן שלשלת ומנורה זהב במתנה ובמתנה . ואם יש לחוש משום במתנה הנן לקדושין
אם לאו . שכן החתן טוען כי נתן על ידי אמין ונתכוון בהן לשם קדושין והיא אומרת שלא קבלה כלום
לשם קדושין אלא לשם דורונות . וראיתי גם התשובה שהשיבה האומרת שיש
לחוש להן דדמי לה לאותה ששנינו בכתובות מעשה שנותן לה בראשונה מקדושין היה מדבר עמה על עסקי
גיטה וקדושיה ונתן לה גיטה וקדושיה כו' דהלכה כר' יוסי האומר דיין ואין צריך לפרש . עוד
ראיתי התשובה השנית [illegible] המקומות דלא דמי לה כלל עקר ואין לחוש להן כלל . גם
הלום ראיתי אמרי רואי כי יש בארץ דהבא דעשנואה לכן נדרשתי לשואלי מה יכריע לבי בדבר ובעזרת
נותן לשון למודים לדעת לעות את יעף דבר אענה ואומר :
נראה כי הברה מצד השאלה שנתה בה דבהב דידה מאחר דהאמת דבריה כי נתיעצו לעשות קנין אירוסין לשגא
דלא מדבר שתיה עמה השיבה עליו התשובה השנית למראה עיניו . ואם אמת היה הדבר
כי נתיעצו שני המלקיסי לקדש כמו המובן מתוכן דברי השאלה למה לא פורש בה בביאור כי נתיעצו לקדש אותה .
אלא שאין אדם מעיז לשקר בהחלט ומכבש תדרים למסדך בהן סדוני . הוכחה
שנית כי אם נועדו עם על מוסכם בעניהם המלקיסי לקדשה מדוע לא שמר החתן כנוהגים לקדשה באומן
בעוד כדרך המתגים כלם הנהגאים אצל הכלה בשעת קדושין דלא שבקי מצוה דרמיא עליהו ומקדשין
בטבעת ואחר שמיחדים שני עדים ואומרים להם שפכו הרי את מקודשת לי בטבעת זו כדת משה
וישראל . וכל שכן בזה היענד בדברי הרב השואל שאלתו לא על רצונה בו כי הוא יתן לה
כתובה וקדושין כו' ולא שיתן לה אבן בשלחותו . ועוד שאם לקדשה באו
לשם בהסכמת המלקיסי בודאי היה מפורסם וידוע לרבנים ושאר הקהל שעל עסקי קדושין הובאו שם
דקלא אית להו לקדושין ולא היו שם מן המקדשים בגנאי אחר שנועדו לכך עשרה הקהל ואיך נתעלמה
הלכה זו ונסדר זה מן הקהל בכלל . ובפרט מאלשה הרבנים שהיו שם בעובר בשלה שלא היישיבו החתן
לקדש והוא בעתו בפירוש ובמיוחד עדים כדרך כל שאר המקדשין במאמר לא מוכחא מלתא שלא היו
המלקיסי באותה עצה כלל . והעדר יחוד העדים בדבר מורה שהיה עניין פרסום השדוכין שכבר
נעשו נשלמו פיוסם של המשודכין במתון שכן ואין דרך למר עדים על השלמה הכן בעת ההיא .
גם השאלה החתן מורה על זה כי אם לקדשה היו באים מה מקום לשאלה שלה לו והחתן אם מפק בה אמר
שלמות פיה והרי מעשים בקדושין ונסתו מדרו ואין דרך מה פיו מבוא לקדש לעולם . גם

ושן שאם באו
לקדש אחרקשין
[illegible]
קדושין או
ארוסין בלתוך
[illegible] .

כי היה אם מהקבלתי כאוה שאמר שנלה אותה כדי לקדשה וקיימו שהוא יתן לה קדושין והספק מעתה לין נשלם

ממנו אם חפץ בה   הש הכהל וגדול מזה . וזיה תימוא [illegible] נקבה רוצונה [illegible]

~~בזולת מה שאמר הדברים לין הספק בלא ספק מהדבור עמה~~ [illegible] לו היה מדבר עמה [illegible]

~~וכמו שיבא בזה~~ אבל הדברים מוכיחים שלא על עסק קדושין כ"א על פרסום השדוכ

בלבד כפי מנהג המקומות הנזכר כאן לעשו' ומפני כבוד האיש נהגו לגשת מתנה התלה . והמתן שטוען

הפעם נגד המנהג עליו להביא ראיה ברורה לדבריו שעל דעת כן באו לעשו' בהסכמה מוחלטת בין המלקי'

כדי לקדש המשודכת מה שאין בנדון לפי הנראה כלל ועקר . וכן שמעתי מפי מי שהיה אם

במקום המעשה עצמו שבאו עליו הדברים כי לא נשמע בהלכה לשם לפני המעשה ולא בשעת מעשה וגם לא

לאחר המעשה ובכן קדושין כלל לא פרסום השדוכין שקדמו בין המלקיים כמנהגם ממש על משנתם לא ולבה

ובו על תוקפו זו עמדו שנים רבות אצל בני העיר עד שבאו המלקיים לכלל מלוק רעוה והפרשה ובמלו השדוכין

בנהגים ופושר יצאה מהנן טענת קדושין בדבר המה שמענו כן המהן נבהלו איש לאמר לאמר מה זאת

מרשה עוה במקום דמרתא הוה להו [illegible] ואנשי המקום אמרו לא היו בזה קדושין .

~~[illegible]~~

~~[illegible]~~

נתן לה הכן במשך זמן השדוכין מנה שהיה תולה בראשיהן כמום המעשה כפי המנוע בשלה אם שהדברים

במרכבה אחרי רכאי אותן ~~[illegible]~~ בזה . גומר מעתה אמר שהדברים כלן מורים

שעל פרסום השדוכין כאו בשעת המעשה אם שאין לדברי השלה הכן שעל פי המנהג בפרסום השדוכין עסק כלל

בענין קדושין לאחר ואין להלוה הדברים ההם בשעת הדבור עמה על עסקי קדושיה הנזכר ~~[illegible]~~

במעשר שם ובגמרא דקדושין אם דהיא [illegible] בקידושין לאחר [illegible] דמתניתין מוכח דקתני היה

מדבר עמה על עסקי קדושיה שפירושו מבואר כי היה עקר הדבור עמה לקדשה לו או שתתקדש לו . דוהאו רוצה לקדשה

וכמו שבא עלה ~~[illegible]~~ בהלכה הלכתא למ' קדושין אמר לה הרי את מקודשת באלה לו . ולא

אמרו במשנה אם ~~[illegible]~~ על עסקי מתנה ושדוכה שהוא עקר הדבור בנדון ר"ל השלה ממנה

אם היא רוצה בו לבן זוגו ממנו ואם הוא רוצה בה לבת זוגו . ובכן קדושין בשלה ממנה לא משני לה

דבור על עסק קדושין כי באם לעור והנאי על עסקי הדבור ולא איהו [illegible] על דבור כמו שהוא במשנה

הדבור ממש על עסק קדושיה ולא סגי בדאדבר קדושין בדבור בלבד כמו שעלה על דעת המשיב בתשובה

ראשונה כנראה מאנה בכמה מקומות שסמך על זכר קדושין לבד אם שאינו שם לעקר הדבור . ופשוט

בנדון שאין עקר הדבור בהן שכן נוסף השלה מאתה אם היא רוצה לשא אותו לה לאיש והוא יתן לה כתובה

וקדושין כן ואין השלה אם היא רוצה שהוא יתן לה כתובה וקדושין או אם רוצה לקבל ממנו כתובה

וקדושין . הרי שאין עקר הדבור אם לא לפי דעתם או בהשדך ורצות כל אחד מהם בחברו לאישות

על פי המנהג וקיום השעור והתנאי ההוא בכתיבת כתובה וקדושין עתיד להיות בזמנו שסתמו לפי המנהג

בעת הכנסה לחופה וכמו בר [illegible] בתנאי המתן בין המלקיים ונמצאו בזה הדברים ההם מסכימים עם

דברי השטר בעסקי המתן . [illegible]

אבותיהם בידיהם ולא יענו לבטות ~~[illegible]~~ ואחר שכן המנהג בשדוכין שכבר

נעשו לנהוג בתוך קהל ועדה לפרסומי מלתא ולגלל למנהגים מי הכלה או מי שהם המשודכים ~~[illegible]~~ איהנום

נקרא לנערה כו' או להודיע ולהודע שכן השאומים מדעתם בשורה לא נשאר מקום לטענה שבתשובה ראשונה

למאי אצטריך הקנין ההוא שעה שאמר שנעשה בין המלקיים שטר השדוכין בקנס ואין יכולין לחזור דבהרת

נהרא ומשטיה ומנהג המקום כך הוא [illegible] בשטר המאשן לתנאי השדוכין שלא כן

קנין סודר ~~על התנאים~~ . מפני שאין [illegible] כל חד ~~[illegible]~~ ולא פרסום . ופשוט לפי

שנין מאשר ראיה ~~[illegible]~~ שודאי על עסקי קדושין באו הנדון אלא היו שונין לראשון כלו טרבה

אחר שכן מנהגם בודאי באמור . ועודאם בדברינו כפר היו כל השונין ומפרסמין

באין לכך כדי לקדש לאחר לא ולה נגה נגד ~~[illegible]~~ המוחש ממעשים בכל יום כבערות הנזכרת

שאמר שטר הקרבה אין המתן כבני קהל ושולין מי הכלה ואין מקדשין עד שעת הנשואין . ועוד

כיון שנולין תמיד באותן הדברים עצמן ואין מקדשין עד הנשואין משם ראיה שאין הדברים ההן על עסק

קדושין לאחר

אף דרך הרב
נאמנתן הבנין
לפמולאנתי
שהם .

וגם אני ידעתי
כי אבי [illegible]
בימי היה [illegible]
אונה טענה
בדברנות

שכל הדבור
[illegible] שהוא
רוצה בה לה
כנובה וקדושין
ולא שהיא רוצה
לקבל ממנו
כתובה וקדושין
עד כאן

שבסוף גם
בין נכנס
לחופה וקנס
כתובה וקדושין
ליד בעל

נלא שנראו לו
עם מרבה

בשלהן ובה [illegible]
להוכיח [illegible]

קדושין לאחר וכיון שכן מתנות שאמריהם כבתם לא הוו קדושין כלל ואפילו היו המתנות הכל לדברים אין בכך
כלום כי אחר שהדברים מצד עצמן אין דבור בעסקי קדושין לאחר תכלית המתנות להם לא משני להו לדבור
בעסקי קדושין, כמו שעלה על דעת ~~[illegible]~~ בתשובה הראשונה ~~[illegible]~~ זה לשונו. שפיר קא אמינא הכא בנדון
דידן ששאל הרב את פי הכלה אם היא רוצה בבעל שהוא יתן לה קדושין שמור מתקרי עסקי קדושין כיון שהושם ~~[illegible]~~
השאלה במקח ומעורה במתנה עכ"ל. הרי שתלה פירוש הדברים למתקרי עסקי קדושין בוודאי שימה ולא היא
אף האומר קידשי [illegible] להלן
דלא הוא פירושים לא בהוראה עשה מצד הדבור עצמו. והרי אין ~~[illegible]~~ קדושין.
~~ב~~ ואין הלשון ההוא תפוס ~~[illegible]~~ לקדושין ~~לאחר~~ לאלתר כמו שאמרנו. נמ' מה שנכללה הכתובה
עם הקדושין בעוד הנתינה היא במותה שלה מופת עליהן שאינן לאחר שכן מתנה אחת מיוחדת לשניהם
המורה על נתינת שניהם לזמן אחד ואין מתכן בו זמנו זה לכתוב הכתובה ולתן אותה לעולם לא לעת
לפעולת
הנשואין אפילו המקדשין קודם להם נעל אותו הזמן מניב שיהן מוכיחים דברי השואל בענור ההוא בלא ספק בדברי
ד"ד דברי השואל
הרדיק בסוף שורש קנ"א ובאשר כן נתבארו יפה בתשובה השגת ההוכחות נכוחות בע"ה. ואם
ארמיב עוד בזה ואומר כי מספר כתובתנו נלמוד שאינה לא בעת נשואין דבכתובה דידן כמנהג הקלקים
השבוע
בנדון ומקום המעשה שהוא מנהג איטליה מה כתוב בה ברביעי בשבת כו' הוא יום ~~[illegible]~~ נשואין כמו
שאנו בחולה נשמה בינים רביעי וכך מנהגנו. עוד מה כתוב בה. ואנא אפלח ואוקיר ואזון כו'
כהלכת גוברין יהודאין דפלחין כו' לנשיהון בקושטא. הלכה זו אינה לא מן הנשואין ואילך. עוד
מה כתוב בה ויהיבנא ליכי מהר בתוליכי כסף זוזי מאתן דחזו ליכי. הא לא חזו לה קודם לכן שלא הקנו לה
כתובה לא מן הנשואין. עוד מה כתוב בה ומזוניכי וכסותיכי ומיעל לותיכי. הרי אין הבעל
חייב בשאר כסות ועונה לא מנשואין ואילך נמסר בענותה קודם לכן שמסר לנו את הארוסה.
עוד מה כתוב בה ודא נדוניא דהנעלת ליה. והיא אינה מעלה לנדוניא לא בנשואין. עוד
מה כתוב בה נמצא סכום כתובתא דא בין נדוניא ובין תוספתא כו'. נמ' וזה לא יתכן לא אחר הכנסת
הנדוניא שאינה לא בנשואין כאמור. שמא אין חומר ואחריות הכתובה עלן מיום כתובה
הרי כתוב בה אחריות ושומר כתובתא דא קבילית עלי כו' מן יומא דנן ולעלם. שמא לא על כל
הפרטים
~~[illegible]~~ הכתובים בה. הרי שם וקנינא מסל"ה מהן דנן על כל מאי דכתיב ומפרש לעיל.
דידן הלימוד שם לא
נמצאנו למדים שאין מקום לכתובה ~~[illegible] לה כתובה וקדושין [illegible]~~
בנשואין. לפיכך מה שכתוב בתשובה ראשונה והא דאמר כתובה בהדי קדושין לכא לאיחוש למידי
דהכא נמי יכול הבעל לכתבה. הם דברים שאין להם מקום במה שאנו עליו. ומדכתובה
לא עד הנשואין קדושין נמי דבהדה לא הוו לא עד הנשואין. ויש לומר שלכך נהגו קדמונינו במותה שלה
להקדים כתובה לקדושין שלא כסדרן כדי שיובנו אותן הקדושין על ומתכן עם הכתובה לעת הנשואין ולא
קודם לה זמן ימים. ולמפוק מדברי המשיב שם שכתב ולכך ניכא למימר זמן קדושין לחוד וזמן כתובה
לחוד ומפיק להו מיכך כדי לסדרן הערך הכונה ~~[illegible]~~ שם שהיא לכנסה כמו שאמרנו. נמ'
מה שטען על הרדיק שזמנית הכתובה בהדי קדושין לא מבטל לקדושין אינה טענה שאין כאן דבור על
קדושין לאחר ודאי כדי לבטלן אבל עקר הדבור שם בשאלת הרב נכראמין לעיל הוא על עסק שדוכין
אם היא מתרצית כל מתרצה ונוחה לצאת מלך לבן וכנה דאין ענין שדוכין המאמרים בכונתו בזה לא
רצוי ונחת דעתם מלשון הרגנים ירושלמי על עישבת המים וצריבה מיא כבעריך בערך זרך והרגנים אנקלוס
עלין ונתן מיא. נמ' הרגנים יונתן על וחמת המלך שככה וריתחא דמלכא אשתדיכת. ולשון השאלה בלשון
איטליה כפי המנהג וכן שמעתה עלין מתקנים המעשה. כך הוא כמו שאמרנו שכן שולין וורה סיט' וו קונשינטב
די טור פיר [illegible] לייטימו מריטו א"ל [illegible] הרי שעל שדוכה ונחת דעתה לצאת מלך למישה בא לגשם
עצמו השלה לא שמשלים אחרין השואל בתנאי ניעוד שהוא יתן לה כתובה וקדושין כאמרו א"ל קוו"ט וי דאזה
כתובה אי קדושין כדת משה וישראל. ועל יעוד זה שהוא בספק ולא פורש בו נתינה זו של כתובה וקדושין
מני תהיה כתב הרב שאין הכונה שהתקדש לו עכשיו לא לשדוכין בעלמא שהתקדש לו לאחר זמן בעת
הנשואין וראיה לדבר שמזכירין נסים הקדושין הכתובה שאין נותנין אותה עד הנשואין ודבר הלמד מענינו

102

הוא. הרי שלא בא לבטל הקדושין בזכירת הכתובה שנ' ללמוד ממנה לקדושין הנזכרים עמה שאין לסבר
שנ' לעת השדוכין כמו שבא והלמה על זה ויסכו כן בלא ספק . נוסף על זה לקמנו ראיה על
סתמי היעוד ההוא מן המפורש בתנאים שהוא לעת השדוכין כי ילמד סתומים מן המפורש ומאמר הילדים
מן הסתם בזו לקיים מה שקבלו ונכתבו עליהם . גם הפרסום אחד מן הסתם הוגן על המעשה ביותר בנערים
עם־זה שזכר התנאי ההוא מתחילת הכתובה והקדושין ומפרש בהן וזמן כשהר וכמו שבא בתשובה הזאת וכל
הבא לשנות מן המבואר ~~להשוות~~ ולשנות שלו לבני הדירה כמו להביא ראיה והוה ליה לפרושי וכל שלא פירש סתמו מובן
כמו המפורש . ועוד אני אומר שגם דברי השלה עצמה מוכיחין שעל זמן השדוכין
מדברין דברי היעוד ההוא מתחילת הכתובה והקדושין שהרי אין המעשה נעשה אלא לבטל דת דהיינו בטל
נמור בבלא מקין ובבל מאמתינות הדת כהוראת דברי השלה די' טוב' מגר ליט'מן מריטן שנ' על ידי מסה
ושדוכין ומורים עם כל ברכותיהם שאפילו בלא ברכה כלה אסורה לבעלה ולמותה שעה שהשא
לבעלה על הדרך ההוא מנורין דברי היעוד שיתן לה כתובה וקדושין דהיינו לעת השדוכין כאמור ונכשרין
מהם ושדוכין בשעה השלה גם כתובה וקדושין אין ~~[illegible]~~ שם שהם כנגדן שם מחריהם . ומצא
כל עסק הדברים ההם פרסום גדולה ורבותה און שכן מספיה אנו מיין על הודאתה במדה ההין רמה
כבה צעועה . לשא ואתו שלא' לבטל נמור לעת מפתן המיועד לכך ונם לומר זמן רחוק וזו קרוב או לסבר
עם התנאי ניעוד שהוא יתן לה באותו זמן כתובה וקדושין כדת . והכל שבל' זמן אחד והוא עת השדוכין
והנעת דברי השלה לפי כן כבמינה ומנם להוה לעדות כך היא . יש וזה רצונך עתה לשאלך
לבטל דת נמור שלא' כן שלא' ואשר יתן לך או כשהשאו אותך כתובה וקדושין כל' . והפשוטן של אותן
הדברים כבניותן על ממתן וכונת הוראתן ולא נשאר עליהם שום ספקות ופשטות מדבור על עסק
קדושין לשעת בולה שדוכין כל עקר . הוא למה זה דומה למי שאומר לומר רצונך שהדור עם שלא
והוא ילבשך מכך כלה וער ראש שאין הכונה שילבישנו שנ' כשידור עמו לא קודם לכן . כך
הוראתן של דברים לו כבדן על פי המנהג שלא בשעת שדוכין וכשהם נאמרים בשעת שדוכין הכל מוגר
להוה יען שכל מגמתם לי השדוכין והם נעשים לשעתן שזה במשלמת לי הבא לדור או עמו שאז יהיה
גם כן לכשתבו שמנמתה לי הדירה עמו וינכבן הדברים לעתיד להוה כפי הזמן שנאמרים בו ונם שלא
בשעת שדוכין או בשעתן נמצא יעוד הכתובה והקדושין כשבא שלא בשעת השדוכין הוא לאחר זמן כין
שבא בתחלת החתן כי לי דהוו אז לאחר מכאן . ונשבא בשעת השדוכין הוא לשעבו עמהן כי עקר המיד מתריהם
~~ומימרה זו הפכל בכן לממרזין לשעתו עקר דבר כו בהם שעת זבה~~ . ולעולם
היו שלה והודאתה השובה על שלה רצונה או לשא שלא' לבטל נמור כמשמעו לשדוכין ונם לעבוד או להוה
כנומר שהרי אין שם שלה ממנה על שנין עמר כרי שהשיב עלו וכל שאין שם שדוכין להוה ויניה שאלך על
רצונה בשום מעשה לשעתו ואין צריך לומר שאינה נשלה על עסק קדושין ועוד ומה שזה במשלמת להשוכן
היו מהשלם לדור עם שלא שהוא מזור בודאי לי הדירה עמו שנשלה לו על שנין הלבשה שירצה לא שאל זמנו
שלה שלו . לכן לא צרך בשנים מה שנוכר ונשנה בתשובה הראשונה שאין מדבר עמה על עסקי קדושין
יותר מזה שאמר הרב שלא יתן לה כתובה וקדושין או דורבר שם קדושין והא השיבה היו ~~משפט המשיב~~
ובא במסכב פני התשובה והיו שלה לי דברי הקדושין שבנתר ואין הדבר כן כמבואר שהתשובה מורה על עמי
השלה לא על התנאי והיעוד שבה . מצוקה למה שנתבאר מכמה פנים התמיד.
היעוד ההוא בהכנה כתובה וקדושין לעת השדוכין כלבד ולא קודם לכן . ונכבר נתבטל בזה מעקרו שנין
הרמין בין הנדון לי הדבור עמה על עסקי קדושי'ה כיון שאין בנדון דבור לקדשה לסבר כלל כאשר הוא
בלא ספק במשנה שם' דבעסקי מעשה קדושי'ה ממש לסבר איירי . גם מכח במשנה אחרת יובר
ההבדל בינהם בעשון עצמו מצד הדין וזה משני פנים אם מצד הדבור ואם מצד הדבר הנתון או כמו שאבאר
מן הידוע כי עקר הטעם להיא דהיה מדבר עמה על עסק קדושיה שאם נתן בכמה דין ואין צריך לפרש
לשם קדושין הוא מפני שהעשון מורה עליו וכמו שפירש המפרשים על המשנה שם . גם משמעות דין מורה
על כך . ואין שם עשין לדרש מוכיחות דויה. עלה ~~[illegible]~~ בתשובה ראשונה שאין יריש לא דבור

שאין צריך
לפרש והיין
הדבר לבואר לעצמו

בלתי אלה

103

בע׳ ולס נאמר ואין החזקה דבור וצריך שם הוראה העשוי עליו כמבואר . ובנדון אין שעשה מורה עליו כלל . ואם מצד הדבור כי אמר שכן המנהג לעשות השלות ההן על הדרך ההיא באותן הדברים שעושין בפרסום השדוכין אלבד בלא קדושין כלל ~~ומשם~~ אין בדברים ההם שום ענין דבור מורה בברי על עסק קדושיה כלל ובכי האי גוונא נראי צריך לפרש . ואם מצד המתנות ההן כי אמר שכן המנהג לתת דורונות למשודכת ואחר פרסום השדוכין בדרך ההוא שלא בתורת קדושין כלל אין בנתינת המתנות ההן שום ~~[illegible]~~ ענין מורה על היותן ~~המתנות ההם~~ לשם קדושין ודאי וכל שכן שיש שם הוראה כנגדן ~~ש~~והבטחה שהוא יתן לה קדושין וכן המנהג הנזכר תמיד בהמשאתן לא נראה מעולם מי שקדש ע״י ~~ומתנה~~ והוא עומד שם . והיא לא נתנו לה המתנות ההם מידו לא מאת אביו כפי המורגל בארץ הדורונות שנתנם לה ע״י זולתו . ~~ולמה~~ היה צריך לפרש בלא ספק שאין האשה מתקדשת שלא לרצונה ומדעתה ומנא ידעה שלשם קדושין נתנו לה שתרצה . וכדרך שאמרו בהה״א דהיה מדבר עמה על עסקי קדושיה ועמד וקדש דומי אין עסוקי׳ באותו ענין עד שעת נתינה צריך לפרש שנותן לשם קדושין ואם נתן סתמא אינה מקודשת משום דאמרינן מנא ידעה שלשם קדושין נותן לה שתרצה . ואעפ״י שדברו כבר בכך לקדשה לאחר הרי עסקו מאותו עסק ואין שם בזותה נתינה סמיכות לדבור שיורה בודאי על היות נתינתו לשם קדושין כבראשון מקדושין ~~ופסקו שם~~ לדבר משוט (ובדברי אחר ב״א) . ואפילו עסוקין עדיין בענין מענינו הזווג מפני כה שם רב ור׳ לעזר בר שמעון דלרבי צריך לפרש ואם קדש סתם אינה מקודשת כיון שפסקו מענין הדבור בקדושין עצמן ולר׳ לעזר אין צריך לפרש כיון שעסוקין עדיין בענינו הזווג ~~[illegible]~~ ואם קדש סתם מקודשת . ופסקו הפוסקים כרבי ורמב״ם וסמ״ג ובעל העטור והרא״ש והר״ן ובעל הטורים ורבנו ירוחם דאינה מקודשת כרבי דקיימא לן הלכה כרבי מחבירו . והרשב״א במשיך מאנה סי׳ דה׳ אישות כתב שהיא מקודשת והביא ראיה מדקאמר בתוספתא ואם לא היו עסוקין כלל בזה ונתן לה סתם אינה מקודשת ואעפ״י שהוא אומר לקדשה נתכוונתי . ודייק מינה דוקא בלא עסוקין כלל בזה הא אם עסוקין בו קצת כגון שנסתלקו מענין הקדושין עצמן לענין מענינו הזווג מקודשת . ופשוט הוא דרשב״א יחידאה הוא לגבי שאר הפוסקים ואין דברין של יחיד במקום רבים . ועוד שהם פסקו הלכה מכח התלמוד ערוך והוא מכח דיוק בתוספתא ומפשרא למידק מינה דיש לומר שבאה התוספתא בדברי הכל ובפלוגתא לא איירי [אמר דאעפ״י בכה״ג קאמרינן עמי בין ר׳ יוסי ור׳ יהודה דלונשיא] לפסק לא נחית לו דברי ~~האומר~~ התשובה דאשונה לפסוק ברשב״א שלא כבל שאר הפוסקים כדי לפסוק כדברי התשובה השנה . ומכל מקום למאי דאיירי לנה בתשובה דאשונה להוכית משם דוכרין הכתובה בהדי קדושין ~~[illegible]~~ בנוסח ~~[illegible]~~ ממנה ~~[illegible]~~ השאלה ~~ופלה בכתובה לקדושין~~ לא הוי הפסקה כיון שהיא מצרכי הזווג . מבואר הוא שאין צורך לו ולא ענין ~~לינה~~ בנדון כלל דבלא הוא שעמא דלאו אליבא דהלכתא כדאמרן ודאי דלא הוי הפסקה כי אמר שכתב שם הכתובה עם הקדושין בדבור אחד אין כאן שום ענין ואחר . ~~[illegible]~~ כיון ~~[illegible]~~ ונעשו בשעה אחד לקדש במשתכן הכתובה לקדושין פשיטא דלאו הויא כתובה הפסקה בין דבור הקדושין לנתינת המתנות שלאחרי כן ואין במלת כתובה שום גוונא דהפסקה כלל . ואולם מה שיש ~~[illegible]~~ הפסקה אצל הואיל ענין השאלה שבא אחריה לחתן ואם מסכן בה להני ודאי הפסקה [ונוה המתנות שבאו בנדונה דאמונה רנבה ולירד הגולה מלאה אלו] בין הדבור עמה לנתינת המתנות ההן . ~~[illegible]~~ עמה שאמרו דלא שונין מפסיקין בינתים מענין לענין דברים שאינם הנאים מאותו אבל אם היא רוצה להתקדש או להיות לאשה נתפך נמיר נתן לה הבעל או שלמון שהכסף פשיטא דהוו קדושין קדושין ~~[illegible]~~ . ~~שהרי בנדון לא נתנו המתנות ההן הכך לשלה עוד שכבר מסכו ממנה לנושאן השאלה~~ מאבן ואם מסכן בה ונשואין הרמה ~~במרה~~ היו לבתי כמנהג הבחורים . וליכא למימר מנא ידעה כיון שאין עסוקין עמה בקדושין עד שעת נתינה כדאמרן . ואפילו ~~[illegible]~~ השלה ממנו ~~[illegible]~~ זכר קדושין שכן שאלו ממנו השאלה ואם מסכן בה לאשתו כמו הדת ויתן לה כתובה וקדושין כל מה שלא נזכר ~~[illegible]~~ בהתנעה השאלה ~~[illegible]~~ בנדון . מכל מקום כבר פסק מן הדבור הראשון עמה ושוב אין שם דבור ~~[illegible]~~ [illegible] ~~[illegible]~~ ואחרים בשרה בתנה רהני כמו עמה לפני הנתינה למורדו בראש קדושין . כי אם ~~[illegible]~~ לחתן בלבד . ועוד שהכל לתשובה החתן בדין שלו . השומרים שם משיבין אמן ומברכים בקול רם במזל טוב מזל טוב כמנהג . ואין לך הפסקה גדולה מאמנה ברכה ~~האשה~~ המורם על גמר הדבר והשלמה העסק אשר בא שם לעשותו . וזה שאין עושין כן כשבאין לקדש שגולים [illegible] הכלה [illegible] והחתן או בוחלה שלה ממנו מיתח עדים ומקדש אותה כמשפט ואחר החשגה [illegible]

דר׳ יוסי אומר דאין אפילו בעסוקין בענין באותו ענין, ור׳ יהודה אומר צריך לפרש אפילו עסוקין באותו ענין ולרשב״א כשעוסקין צריך,

הי׳ רוצה להתקדש או להיות לאשה נתן לה הבעל על אותו זוה כסף . או כגון שר הנדון שפסקו לדין שלא כנה [illegible] הלוח

בוחרנה

נשאר דהן הסמ״ג ולסנבר דלחציך אנש לתאני לאמה שלח, נבכתובה הגשן, למיך

אותן העומדים שם במזל טוב ולא קודם. לכן מפני שלא נגמר הדבר שם עד שאמר מעשה הקדושין [illegible] מה
שכתב בעל התשובה ראשונה לחלק במדבר על עסקי קדושיה בדין ההפסקה כיון שאך המלה ולא [illegible] דבדרך כבר
אין ההפסקה עושה כלום. ובזה לאוקומי מתניתין דמדבר עמה ~~[illegible]~~ שאמרו עלה והוא שעוסקין באותו ענין
דוקא בלא שרך ~~[illegible]~~ לא שמיעא ולא סבירא לי דבסתם מדבר איירי מתניתין ושבא המפסיק עליה
בהכי. ועוד לסתמא בדרשין. דהא רב מגיד על ~~[illegible]~~ המקדש בלא שדוכין ~~[illegible]~~. העולה ממה שזכרנו
בזה שאין האשה מקודשת בכהן להסתבר ולא פירש לשם קדושין לא כשבאו הדברים והמתנות על אותן
שהענין מורה עליהם בבירור מה שאין כן בנדון אמר שאותן הדברים מתם והמתנות ~~[illegible]~~ בשלמם
ובדמותם מוכחים ועושים לשם שדוכין ופרסומם בלבד שלא לענין קדושין ואין הוראה לפי כן שבהם
ונזדרבה זו בענין. וכי הפסקה דאוני עושין כדאולין
כלל ~~[illegible]~~ כאמור. מצטרף לזה וזאת על [illegible] כי הדברים והמעשים הנאמרים ונעשים
שבין עסקים ובונות הנראתם לפי הזמן והמקום שהם עוברים ונעשים בהן. ובין שהמנהג שם בזה
היא לומר אותן הדברים לפרסום שדוכין ולתת המתנות ההן ונכיונא בהן אחריהן לסבלונות ודורונות
ודאי על הדרך ההוא הן מובנים מעצמן בסתם עד שיתבאר בפירוש היפוכם נאמרים ונעשים שם
אך על כוונה אחרת שלא על הדרך הנהוג כי המנהג והמורגל מבאר ודאי לבא עד כוונת הדבר והכלכן
והוא עקר גדול לסמוך עליו בדברים אלו ובזוגא בהן ~~[illegible]~~ דבא ~~[illegible]~~ בבית קדושין האומר תרומתי בהודה
מקודשת שכן ביהודה קורין לאריסא מתמה. וכן בתוספתא המקדש על מנת שהוא עשיר אין אומרים כעשיר
שבעשירים אלא כל שבני עירו נוהגים כן וכן אמרו עלה בגמ' מה הוצא יקדש כל שבני עירו מכבדין
אותו מפני עשרו. על מנת שהוא חכם כל שבני עירו נוהגין כן ובגמ' שם כל ששואלין אותו דבר חכמה
בכל מקום ואומר. דודאי זהו חכם אצל בני עירו השואלים ממנו. והרי שהולכין בהוראת הדברים וכוונתם
אחר מה שהן אצל בני מקומן ודינא דנהרא בכל מיול בהן בתר מנהגא דנהרא ~~דתלמודא~~. כולל דינא
~~דתלמודא~~ דנהרא בהוא דלא כפי מנהגא מה שאינו כאמור. וכי לא מהיכא שיכתב שם דלאו דמו לסבלונות
דהלא מלבא בהו במנהגא דספר דמו נראה דכי היכי דסבלונות במסבלן והדר מקדש ביומא זה לא
חיישינן בהן לקדושין כלל לא [illegible] כמשודכין באותה משמש שקדמו להן קדושין. כיון דהדין הכי דמסבלן
התלה. ולא לדמי במשודכין בה שהסבלונות עצמן יהיו קדושין. מאחר דספמין לפי מנהגם למתנה ודורון
הן כהתן. כן הדברים שבנדון יש להבין סתמן על פי דרכם לפרסום השדוכין והמתנות לדורונות
כמנהגם ולא חיישינן בהן לקדושין כל עקר. ולא דמו כלל למשנה שרובה דמדבר על עסקי ~~[illegible]~~ קדושיה
דהיא על עסקי קדושין בנדון לכבר איירי כדאמרן לעיל ומשוט הוא. וכן מבואר בדבקא בתשובה
הקונת שכתב שם על אותו שאירך אשה זה לעשות ואם מפני הסבלונות שהיה שולח לה בכל יום מים ממקום
מקום דמסבלן והדר מקדש ואפילו המעט אין מקדשין התלה ואין חוששין לסבלונות כלל. ואין השדוכין
במדבר על עסקי קדושיה כיון שמנהג המקום לשלוח סבלונות ואחר כך לקדש עכ"ל. הרי דלא להו לסבלונות
שדוכין כי הדרי במנהגא ונפסק ~~ואין~~ ואין חוששין לסבלונות. שיהו הן עצמן קדושין דהא ואיירי שם ברמוכה
הנים. ושהשדוכין אינן ~~[illegible]~~ כמו מדבר על עסקי קדושיה עד שיהו הסבלונות שנותן בהן סבתן
במפורש לשם קדושין. כיון שמנהג המקום לשלוח סבלונות התלה. ועל דברי השדוכין עצמן כבר
אמר שם בתשובה שלו מן שלא היה מדבר על עסקי קדושיה מתם באותה שעה במשנתנו דלעיל. אין כלל
מדבר על עסקי קדושיה וכי הסבלונות שנתן ואחריהם למשודכת ואפילו המשדך עצמו כמו שהיה המעשה שם
שלקח המשדך סבלונות ושם במקום אין סומך לשם קדושין וצריך לפרש וכל שלא פירש בהן לשם קדושין לשם
מתנה קבלתן. ונדבר בזו דבריו של הרמב"ם שם בתשובות הרדב"ז שם שהרס [illegible] ~~[illegible]~~ ובתשובות
הרב במיתן זהב סימן [illegible] ~~[illegible]~~. והם דברים ברורים מעצמן שאלו לא נכתבו ראויים
להכתב. והסומך עליהם הלכה למעשה כמעשהו ומהדרין ומחרין כדי שלא יהו בנות ישראל עגונות
ונזכרון על לא כלום. ועל מה שכתב בעל תשובה ראשונה לחלק בשדוכין בלשון
ולאוקומי לשדוכין דאמר רבא שאינו כלל מדבר על עסקי קדושיה בדלא שלח ושם רוצה להקדש
לאלתר או להיות לו לאשה ונשתהה שזה היה ולא ענין הדבר עמה על עסקי קדושיה דמנין וכבר

שלא כדברי האומר בתשובה ראשונה על הדברים שבאו בנדון דלא הלכה בהן אלא במנהגא [illegible]

ואם בזמן
שהחלום בהן
ימנה הדי
הנה חוזרין
יורה דעתים
משה חנוכה רבה ויצחק [illegible]
בתשובה הזאת וברוה[illegible]

עסקי

מסיפ׳ שדוכין משמע שהוא ענין התנאי מהוגן והקורבה למכר אם יהא, ונמסני עצא לי מדברי הר״ן בשנן שכתב אם על דברי הרשב״א זה לשונו, מכל מקום נראה לענ״ד לומר דדוקא דסבר רשב״א דהשדוכין אינן בכלל עסק נשה וקדושיה היינו היכא דלא שלח אם היא חפצה להשדך ונתרצין, אבל היכא דשלח אם רוצה להקדש או להיות לאשה לו ונתרצין מסיעתו דחשבינן לשדוכין כאילו עוסק בקדושיה דר׳ יוסי אמ״ל דין, עכ״ל ונוע כמו המלמד אצלי כתוב בספר נמוכני. ועשון סומר יש בו להרצה עיי״ש. דפנה בלא שלח להשדך נסיים בשלח להקדש. ועוד שדוכין דלא שלח אם חפצה להשדך מאי עושהו, נ״ל שרצוני לומר היינו היכא דלא שלח אם היא חפצה להקדש לא שלח אם היו חפצה להשדך ונתרצין פה. נכל זה עד דברי הרר״ק שכתב על דברי הרשב״א אם זה לשון, הרי לך שאותן שהשיגו השדוכין מהם אם הסכימו במתיקה אפילו הכי כתב שאין השדוכין בכלל מדבר שהוא על עסקי נשה וקדושיה. ונראה שאין לך שדוכין שלא יש בהם אם רוצה להקדש לו או להיות אשתו. והן הן השדוכין שהזכירו חכמי׳ ז״ל בכל מקום עכ״ל. נראה לי דרואי אין שדוכין בשני חנוך ונוטל לא הרצוי ונתון דעת הנוגע זה בכו ונ׳ כבה לאישן. ויהיו למי כן השדוכין לפי דירה השגרבה ונתון דעתה בכלל לבן שעה להיותה לו לאשה. ראם לא כן שדוך זה מהו. והדברי׳ שדוכין שבאו על שמעון שדוכין בנשכבה ראשונה אין שכוך אלו זה לא שהם בשלמן אותן שהרי אין שכן מעט ונתן נקורבה ונתחבר אותם אסר לו באומר אם ואמר להיות זה לאיש נהיגו לו לאשה. ובין שאין והלא בקדושין היינו רצונה להיות לו לאשה היינו רצונה להקדש לו, וכר שם השומן מוריך על ענין אחד אין הבדל ביניהם רק מצד כוונה מלה שאמרו לה אלין. כי כל שהיא רוצה לבעלה היא מקודשת ותתרצה לו מכל העולם. וכל שהיא מקודשת ומרוצה לו מכל העולם היא רוצה לבעלה, ורצוני זה להיות לו לאשה ולהקדש לו הן הן בגדרי השדוכין אצל חכמ״ז כדאיתא בראשון מקדושין דף הדיו אנחנו דקתני נורבי. הנה בדשדיך, ושור שם בדאוני שטן דקדשה בגט שלה דמי חדא מקודשת ונ׳ חדא אינה מקודשת ונריך הא בדשדיך והא בלא שדיך. דבשדיך מקודשת משום דאמינא שהליה לגט שלה כדי שיקדשנה כן כיון שנשדכה לו ונרצתה בכך. וכן בכת״י שם בדשדיך שדבר בה ונתרצית להקדש לו. וכן מה שאמרו שם דרב מנגיד על דמקדש בלא שדוכי משום הוא שכן משמעו דבלאו קודם רצונה להקדש לו בא עליה לידי מעשה הקדושין ונמצא רצונה נקדשיה באין כאחד. הרי דשדוכין הוא רצונה להקדש לו כדברי הרר״ק, ומכל מקום אין הדבור בזה שיהיה הדבור על עסקי קדושה דאורייתא כמו שתחשב כאן הכוונה הראשונה. אבל הס״ד השדוכין להקדש לו לאשה והדבור על עסקי קדושיה אני דברים חלוקים. וההבדל ביניהם ומתקשר זה מזה כרחוק המעשה מדבר כן הרצון כן ונתון הרצון עליו, כי כאשר לא נאמר דרך משל שרצון החייב ושוב לבבו לפרוע חובו יהיה העוסק על פרעון חובו. ולא דברו שמדבר בכך ניחשבהו לדבר על עסק פרעון חובו. כן לא נאמר בנתון רצון האשה ושב לבבה עם כלה להקדש לו ולהיות לו לאשה שיהיה העוסק בקדושיה ונשואיה לו, ולא דבורה על ריצויה ונתון רצונה בכך ניחשבהו לדבר על עסק קדושיה ונשואיה. אבל כמו שנאמר בבא החייב אצל בעל חובו ומשכנו בידו ויאמר לו רוצה אני לפרוע חובך שדבורו זה הוא על עסק פרעון חובו. כן נאמר בבוא האיש אצל האשה ויאמר לה שרוצה לקדשה ~~שדבר~~ שדבורו זה הוא על עסק קדושיה. ובכלל השדוכין הן ההרצאה בהקדש ובהנשא לבעלה הקדושין והנשואין לא יתחייב בהן המעשה לשונו אבל ממשר שיהיה לסוך ומפסר לאחר זמן ונסתן לפי דידן לשון הנשואין כדלעיל. והדבור על עסק הקדושין הוא הדבור על המעשה שצוו לקדש לשונו, והן דברי הרר״ק באומרו שם ומכל מקום אפילו יהיה כן שאולין אותה לפני הקטן מכל מקום דבר מצוה הוא שאין כאן משום מדבר שהוא על עסקי נשה וקדושיה. לכלה שעמ״ל תדע דאין הכוונה שנשדכה לו שבאו לא לשדוכין בעלמא שנשדכה לו לאמר זהו בשעת נשואין עכ״ל, שהוא הזמן בשדכו. והנה ראה הר״ר בשנן בההוא אנרא דלקדשי והדר מסבי, חזו לסבלונות בספר שאחר השדוכין ולהתחשבינהו לימי השדוכין כאילו עוסק בקדושיה כיון דלקדשי נחלה, וזה כפי הדין מדברי הרשב״א שהבאנו לעולה באומרו שאין השדוכין כמדבר על עסקי קדושיה כיון שמכל מקום לגלות סבלונות נאמר כן לקדש, הא עם היו מקדשין נחלה היה חושש כי הוא לסבלונות שאמרינן במשך ימי השדוכין והנה מחשב להו לימי השדוכין כאילו עוסק בשדוכיה. והטעם מפני שהעוסק היה מורה עליהם לפני מזבנך שהם לשם קדושין כיון דקשרי דלאו לסבל קודם להן, לא מפני שיהיו דברי

106

השדוכין שעתן דבור על עסקי קדושין. דאם כן מה ענין לזווג הדברים עם הסבלונות שגלה לה בכל
ים כמו שכתב שם והר"ש שהפסקו ענין ועסקן אל אחרון. ועוד שכבר היו דברים טופלין זה
אין זה בשכבר כתב שם שאין השדוכין בכלל הדבור על עסקי קדושין. לא מחוורנא כדאמרן ו
ניתן נכלל בדברי רשב"א הלבוש בערכין לענין דהסבל' והדר מקדש' כבעדן בגלוי בבי דאינהו שם:
כבבא ראשונה דין דברי השדוכין שעתן שאינן בכלל הדבור על עסק קדושין. ובבבא מציעא
דין יתי מסך השדוכין שאינן מתבטין כמו מדבר על עסק קדושין. ואין לחוש לסבלונות הנתנין בהם
אנשי קדושין. ועוד בבבא אחרונה שנראה אין לחוש לסבלונות שהם קדמו להן קדושין.
ראיה להביא בזה ונטבנו בצורתה מה לשונה. ועוד הביא בזמר שארך אשה ולקח המדרך
סבלונות ואם בחזקה שצריך לחוש לאשת קדושין כל זמן שלא היה מדבר על עסקי קדושין דינן
היה מדבר על עסקי נשה וקדושיה ולא פירש ר' יוסי אמתי דין. אבל כשלא פירש ולא עסק לאשה
הנה קבלה. ואין השדוכין בכלל מדבר על עסקי נשה וקדושיה. ואם מפני הסבלונות שהיה שולח
לה בכל יום אשר אנוש לקשה אוקמא דהסבל' והדר מקדש'. ואפילו הכותבו שאין מקדשין ותלה אין
חוששין לסבלונות כלל. ואין השדוכין כמדבר על עסקי קדושיה כיון שמנהג המקום לשלוח סבלונות
ואחר כך לקדש. ועוד אין חוששין שכבר קדם קודם שלוח הסבלונות. אחר שאין מנהג המקום
ואפילו למעוט האנשים לשלוח סבלונות ואחר קדושין לא מקדשים ושולח קודם שיקדש. ומה שחוששין
לסבלונות לא שיהא הסבלונות קדושין לא דמקדשי דמקדשי והדר מסבלי ואחריך סבלונות
לנכיחים שכבר קדש שם. וכן הרב"ך שם פסק אחריו לדבר מפוש שאין בדברי השדוכין
משום מדבר עמה על עסקי קדושיה ושאין לחוש כלל לסבלונות שאחריהן וכך אחר השדוכין ו
נמי הנא כרשב"א לא שאמר לא במנהג דכלהו מסבלי והדר מקדשי. ולכאו דקפיד הוא למסבל עד דמקדש
כבתולניא במקום זה. אבל במנהג דמקדשי והדר מסבלי כי אורייתא דהרב"ך במכתן נדאי יש לחוש
לסבלונות. ולא קשו לפי כן הלבוש שהלבוש דהרב"ך והדר במכתן דמר פי צוריה ומר פ' אורייה,
ובכלל דברי הרשב"א דברי שוהם. וכן הכל שמה כל אחד מהם יפה כוונו כפי המנהג במקומו.
ואין לנו בדברים אלה וכיוצא בהן לא מנהג המקום ההוא והכל הולך אחריו כדאמרן לעיל.
בנדון דידן לפי כן במנהג דכלהו מסבלי והדר מקדשי שבזה אם השלח למשודכת במקום השדוכין
כמנהג המקום על הנכתבה שם כשאין נכורן עם המשודכה לאחר ולן כבעו עניי אם לן כפי
מנהגו ולן השואין המעיד בנעשה כמאשר הוכחתי ואם כל זה בבירור מכמה פנים. והאורכתי
כו יותר מדי על הצריך לי מעצם מציאותו ולכוונה טובה כדי לבטל מחלוקת כיד האסם הטובה. עלינו
הדבר מבוש ומבואר משעתו שאין ענין לעונה שמה ולא לדברים שכבו בה עם הדבור על עסק
קדושיה כלל. ואין במנהג המקום שנשא למשודכת אם המשודך בסוף אחר הדברי ההם כמו
שבוו כדעתן האלה לא רים קדושין ולא כין הרוח להן כלל ועיקר משום דבר אותם שהחתן
טועה שמתכוין בהן לשם קדושין. נמי אין לחוש לה מאונה טעמא שאינה לא הוצאו לשון
משום קול דקלא כי הוי לאו קלא הוא. ועוד דאומרו עולו נבטל טעמו ורשות שאין לו
עקר. ומענה מספר אנו מבדר עם המעיד וזו המגידים אותה להנשא לאחר נתכוין
מדבר שאינה נקנית למשודכה בקדושין כלל. כי לשון זה בלבד משום שיקנאו נפשני לעונה
אך על דרכו דקחונאו והשדכנין אלה זה כין המלכ' לא נבעלי ולא אפשבאו אותי.
וכל המשודכ' לשים אלה בשופטים ישא ברכה מאורת האלה המדרך ומן שמו כאלה.
—אלה— כי המדבר בצדקה לפי מה שראיתי ומטן ל' לבי על דבר אמת עם הצעיר משה בכמ"ר אברהם
פורטונטלו זל' יו"ר ר' כגושה לחדש ניסן כן תרצג שנת שמח לשק מה מתשובה —אלה—

h. 34

p. 14

שנתם נעתן שראינו לא לא אם ומומחין מומחה הוא אם מעולה בן אהרן ולא ששחט השוחט — עגרנו בד

יודע היה שלא ונראה אלא ברקי בשחיטתו דאמרינן מיושב משום אחת ומעתה . רעה

משאר אחר בשני נכן להבחין יודע לא כשרה או פסולה שהיה לו ובשאלו השחיטה מדיני ועיקר

הנפשה [illegible] . ונשאל [illegible] [illegible] יודע לא השחיטה את המפסידין הדבר

לא היה מומחה [illegible] שיהיו הדברים העוברים ולא [illegible] אחר תנא כי והשיב עינינו לפני ביום

שחיטה הלכה יודע [illegible] טבח כל [illegible] יהודה רב בשם פסולה [illegible]

[illegible] כך [illegible] לו [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ונראה [illegible] בשחיטתו [illegible]

נרגשים [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] בשחיטתו [illegible]

שחיטה דיני [illegible] [illegible] היכא רבא הרי . [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] פסולה השחיטה את המפסידים דברים יודע ולא [illegible] [illegible] [illegible]

מרדכי בר [illegible] . שחיטתו את [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] שחיטה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

כשרה שחיטתו והיה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] פסולה שחיטתו [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

כבר [illegible] [illegible] פסולה שחיטתו יהיה שלא [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

שחיטתו כל [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] שחיטה [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] פסולה

והתנרי׳ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

הטוב [illegible]

Nr. 34

p. 14

[illegible] שראיתי [illegible] שנית

על [illegible] השוחט ששחט ולא [illegible] לו מעולם אם הוא מומחה ומוחזק אם לא [illegible] ונמצא שלא היה יודע

[illegible] אחת משני [illegible] בשחיטה [illegible] לא ידע להבחין [illegible] אחר משאר

[illegible] השחיטה [illegible] שהיה פסולה או כשרה לא ידע [illegible]

[illegible] השחיטה לא ידע [illegible] ולא [illegible]

[illegible]

שחיטה פסולה [illegible] שחיטתו [illegible]

[illegible]

[illegible] שחיטתו כשרה [illegible]

[illegible] שחיטתו פסולה [illegible] להתיר ולאסור [illegible]

[illegible]

[illegible] שחיטה מומחין [illegible]

[illegible] מומחה ומוחזק [illegible]

[illegible]

[illegible] שחיטה פסולה היא [illegible] על שחיטתו [illegible]

פסולה [illegible]

[illegible] השוחט [illegible] מומחה [illegible]

[illegible]

[illegible] השחיטות [illegible]

[illegible]

הטנך דיק

f. 122 no. 34

פיהן עלד רמי׳ זה השוחט נעמן ינוי מלוד
רכל השחיטות ששחט מהיות ההוא ~~[illegible]~~ שבדקתי כמו לבנו הלט שחיטה והייתי נקי נהם
הכתב השוחט לחשוב לא עבר שהנה נהלאה להשהות מלן בשרים כי הנה כשמן כתב׳ רצון עמרה
הכו כשיט ל רכל שחיטות מסולות עכבקה החלון ולא מיצוה כה כתב׳ אכל לא צויה
שהלחו את כתב נל רכשר כללה הוא ונוי שחיטות כיר שנה ערב מונקי כשר ששחט רנו כבן
אכל נל הכלים שנשתמשו בהן מונקן כשר ונאסור לאכול מהם.
יש הכא. מרא רשמא כשובה שהיה יודע הלט שחיטה שחט [illegible] לא כשון טעמא ואסור כי [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] הכשר כלל. נסמך [illegible] [illegible] יש [illegible] ומהם אחרים
הכלים. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

ובשם ספר [illegible] הלשון דקא דייק מהא דאמרינן בריש פ׳ חולין [illegible] שנמצא בסכין
ונמלא [illegible] סכין [illegible] [illegible] לא [illegible] ואי מבזן מובח [illegible] [illegible]
ונמלא [illegible] יודע [illegible] להכשרה [illegible] אין צריך לבדוק [illegible] הכשר [illegible]
[illegible] בהמה לא [illegible] ובשמעה בפתק הינך [illegible] [illegible] [illegible] בחזקת הינך
ועד שנה ירע ע״כ.
[illegible] מזה [illegible]

אלה קית׳ של [illegible] השוחט [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
אשר הוא [illegible]

no. 35

[illegible]

p. 124

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ind come se [illegible]

[illegible]

1332
35
6660
4 996
16620
16620 | 0
~~331~~

molto mag.co

molto ma

16620 | 0
8310 | 0

~~831~~
1662
831

431
20
83 | 16620
20
16310

3
3
4

Nu. 38.
135

כאשר שמענו השמועה מעבירים עם השם ונקול רעמם בגלל התנור תמיד בשבתות ובימים טובים [illegible] העיר ומנהג לה , גם
בבין אבשרה עם יאכלוהו הבתוכים בדרך אל אף לא כמבין ידים במקום שבכו לפם בשבר קרוב לאונס הימים אנדלק בכינת
דבר ינם בותו יקלשוהו בכף או בקשן קטנה מעולפת תבלים . יצתקו בין נוצתמים זה עם זה עם תנט נאם הרבה אנלין ומשקין
ושאר דברים ובלם שעשים להם דינרים כן רגיל לבקש צדדים לדון אותם לכף וכתו אולי תוקנם הנבונים באותיום תנג .
אבותיהם בידיהם אבל היו כראשונים עושים בתים ההם לעשן ושמחה מעורבה תול תערבה ונוצתים אל לאו עשנו אכילה בתמנן
המבקה והנפשה איש לרעהו , וכן כתב בעל הטורים בשם ספר המצות בתורים המעשנים בקמיצה ותכניסם בשבת תנור , גם
היינו אסור בפסיעה נפה , כן לו תעשה בפרור במצע באבוקה דלא נגע מדי עקיבא כבבייה דהני עשון דידיה , כן סנא לפם שעך
דירהן , אבל לא עלה הנתעם בדינו , שאין הדין דומה לבניה וההבדל ביניהם מבואר בבין האסור לבין המותר , וזה כי הם
לא היו מתללים אבל בהעשנם במאור , ודומין בתרומה לבבין דכהני לתבקא , נלו האתמקי בפרור בבין אבשרה עם מעתי כבת
יוכניהו לתת חן המלוש ונתנא אבן תנמלו בהוצאה תבשת היתיר לבתלין , וכאשר תשם יבונהו אל נוך הבין הרי מלול שב בהכנסה
כבתלין לבשת היתיר , האמנה כי איסור זה אינו אלא בשבתים . אבל לא בימים טובים ולא בשאר תקומות לעולם שאין הפרור יוצא
תבשת היתיר , ונשאר בן איסור אחר כולל לתקומות כלן ונבל ותן תהם בין בשבת ובין ביו״ט והוא לצתוק בו בכלי ההוא , דלא נכנו
תלוי ביד שאסרו חכמים לבשל בו שמא יעלוק ניבא לידי . גם שבכלת המקום לימים ההם עולה על נפוהם דאכר שבת ויו״ט אסור
ליתן אם לא על ידי הבלעה לימים תה , והאחרון הפרור בתוכן לא רתו בו לראשונים כלל ונקר כי ברבים היו הם לכל תלק
תהם . צנתקים עשנו אכילה אגשייה בלבד , ועושים אותם אתר השבת נשתמים בהם שאמן תכשנו . והמפסידים תהם
היה תוקנו לבל אמר דבר תועש דלא עבירי אינשי לתקפר עלה ורותה לתפוס על תנה גדולה כגוך קטנה בשאין תקפידי שהנא
תתנו . לא כן כל שהמפסיד תהם תפסיד דבר שמקפידים עלין שאסור בלא ספק אפי׳ בעשנו אכילה ואין צריך לומר בעושיי בדמי
כלל העולה תהדברי אין סינר בצתוק הפרור בשבת ויו״ט אלא בכיר ולא בקשן הנ״ל , ובמקום שאין מוכנה לפם לאשת היתר בלבד ולא
יצא תבשת היתיר בשבת , ותעשנו אכילה נשייה לא זולת ודבר מעשי שלא יועד לבני קפידא , עד שלא יפסיד המפסיד בתלקו יותר
מתמשה דינרים סולדי כלשון לאמר . גם עם שאינם כלנאים אל אינו מתיר בהם אלא שלא בשעת [illegible] בדבנים
שאין לקוחו במעה שעה תתני [illegible] שלוין להנריע
בדבר זה ל[illegible]
[illegible] פלסם
[illegible]

MISSING PAGES

ה׳ על צחוק הפרור בשבת ני״ט
בה׳ שבן ני״ט

Nu. 38.

135

כאשר שמענו השמועה מעבירים עם השם וקול רעתם בגלל המנור נמיר בשבונות ובתים טובל ונין השער ומנתה לה . גם
בבין בבשרה גם ידרוהו הבתונים כדור של אך לא כמבין ידים במקום שכבר לכם בשבר קינב לאונס הימים אנלמלך בבינת
דבר ינם בוחן יקלשנהו בכף גן בקשן קטנה מעולפו חבלים יתקן בו נוצתים זה אנוה אם תעש נאם הכבה אנלין ומשקין
ושאר דברים וכלם שעשים להם דינרים כן רצינו לבקש דרדים לדון אותם לכף וכל אולי תוקנים הנבונים כאותים תעב.
אבותיהם בדיהם שכך היו כמאותם עושים בתים ההם לשנת ושמחה מערכה תול מערכה ונותים של לכן שנשו אכילה בתוך
המבוקה והנפוסה איש לרעהו , וכן כתב בעל הטורים בשם ספר המצות בתורים המנעשים בקמיצת ותכניתם בשבת תעב . גם
היינו אסור בפסיעה גסה , כן של מעשי בכדור במשך באבוקה דלא נגע מדי עקיבא כבביה דהני שנון דידיה , כן סוא לכם שנך
דידהו . אבל לא שנה הנתלגם בדינו , שאין הנדון דומה לראיה והחבדל ביניהם מבואר בבין האסור לבין המתר , וזה כי הם
לא היו מתללים שבן בהנענים כמאור , ודותין בתרמה לבבין דרהטי לפרקא , נגלו האחמקי בכדור בבין בבשרה גם מעשי כבת
יוכיחוהו לתת חן המלנשת נחתא שבת מותר בהוצאה מבשת היתיר לבראלין . וכאשר תשם יכוננהו של נין הבין הרי תלוי גם בהכנסה
כבתלין לבשת היתיר , האמנה כי איסור זה אינו של בשבת גם . אבל לא ביום טוב ולא בשאר מקומות לעולם שאין הכדור יוצא
מרשת היתיר , ונשאר בו איסור אחר בולל למקומות כן ונבל ואין תהם בין בשבת ובין ביו״ט והוא לחתוך בו בכלי ההוא , דלא נכנב
תבלי גיר שאסרו חכמים לבין בו שלא יקלקל ניבא לתקנו . גם שכבר המקום ליתים ההם שנלה של נכחם דאכר שבת נ״ט אסור
לינות אם לא של ידי הבלעה ליתים תה , והאחרון הכבור בתוכן לא רתו בו לראשונים כלל ונקר כי ברבים היו הם לכל מלך
ההם . בנתקים שנשו אכילה אגשייה בלבד , ונשים אותם אחר השבת ונתתים בהם שאמן תכשת . והמפסידים אהם
היה תענה לכל אמר דבר תועש דלא שבירי אינשי לתקפר עלה ורותה לתפוס של תנה גדולה כנגד קטנה כשאין תקמורי שהנא
תענ . לא כן של שהמפסיד תהם תפסיד דבר שמקשרים עלין שאסור בלא ספק אפי׳ בשנשו אכילה ואין צריך לומר בשעשו׳ בדמי
כלל השעלה תהדברי אין סיני בחתוך הכדור בשבת״ט של בוד ולא בקבן הט״ . ובמקום שאין מעשר לכם לעשות היתר בלבד ולא
יצא מכשת היתיר בשבת , ותשנו אכילה נשייה לא ולא ודבר תועש שלא יוננו לבדי קפידא . עד שלא יפסיד המפסיד בתלקין יותר
מתאשה דינרים סולרי כלו״ן לאמר . גם עם שאינו בל נואים של אין תגר בהם שלא בשעת בלה היא הדרשה ברבים
שאין לקובעו בשנה שנה מפני בטול בין הדרש . שאפילו קבעתו סעודה אסכן בה תמנעו כן . עד כאן כאיש תונה עלין להודיע
בדבר זה למ[illegible]ה שהשעה צריכה להודיענו בדי לזכות את הרבים . משנה השומעים ישמעו ונדל ימדלו כאשר קנית תנאם
[illegible]

[illegible]

על חתוך הפרור בשבת נ״ט ה׳

בה׳ שבת נ״ט

p. 136 no. 38

כאשר שמעתי התשובה מעבירים שם השם נשאל רשום [illegible] הקשר [illegible] בשבועתו ויאמר
טובים [illegible] השיר ותוצא לה [illegible] בכתב שעשרה שם כדבר לא ארץ לא דמבו יעשה לעשרה
הכתובים ישלטוהו בכך זה [illegible] משולשין [illegible] [illegible] נב בתקלות
שבכתב לשם [illegible] היתום. בכתב [illegible] זה לחלק בכותב דבר ונר באמת להבקיאים בו
דבר מסוים לשכר התחוק בתלה ומשלין עליו בשעתו. [illegible] [illegible]. ולצמים
זה אין זה עם השש ונם הרבה וונטן ומקין ונאמר דברים נחלם ~~[illegible]~~
שעשים להם דינים בכתוב למקבל של צמוקו בשמם לאמר אבן. כן באשו
לסף צדדים לדון אותם לכך וכן. ונודע אולי מקשר הנשואה והיו בשלשה
באמונים משנה שמתלהם נכריהם. אבך הין ראשונים שנשים בשם השם
מקדש קדש לשון ושמחה משרבה תול משרבה בשמם הנפישה נהצריכה דבר זה
רצים נם ומשים אשר של רשנו עד שבן לעדים מהם שצמים לחלק שבונם [illegible]
מכילו. נשם היין היתום ההם אסורים בפסיעה נפה הרבה [illegible] במו שבנו
בשל הסורים בשם סתם בתנאים המשנינים בפיסים והרבנים בשבן [illegible]
ונשמען במפנים לו בדורות זה מנשנים בשמם הבדור כמו הראשונים בשמם
המשנה כי כל מנשנו בראשו מנשנו ונשאלו בבניה כי שם יבאו ונבל
לו שנה ימה זו הנשאלים בדין יאמן הבדן דומה לדניה ניכ יורדן לראשונים
ההם בהבדל מיניהם מבואר בבין האסור נשן התנאי. וזה שבכר נעשה ~~[illegible]~~
משנתם ההם אלא הין מתללים אבן בסברותם נדונים ~~[illegible]~~ בשבר מה המאן היין
לבנין דרכו למרקא. ולו המאמינים בבדור בשמם הידוע בשדה אם משלים
~~[illegible]~~ אבן קדש מנחלו בהנאתם מהיון מראשון
רבון ינצחהו מן המלשון וכאשר יבואהו משם לו [illegible] הבן שאמתו ימי בו
היתור לשדה אחוא בבדלו. [illegible] לרבנו היתור ונם מדי הבונים אשו
ונשלרו בשדה שם מעין לשרבת ונתן מתקנים שם ידין הרי מלול שלשי בשלבת
ערבת שתן בכדמלין. השומש כי אסור זה הנוא אם בשבן בלבד. ולו
כיום טוב ~~[illegible]~~ גמלו בשור התמתן אפילו בשבת אין הבדור ינצא בבן מראשון ביחד
אבל שנר אם איסור ומתר [illegible] בכל תקנתם ובבל וין מהם והנוא הבתנם
בו בכלי ההוא דלו נרש מבלי אור שאסרו מבחוץ לשן בו שבת ישלם
נימבו לשבת. ובבירון התקנות לימים ההם נכן לחלק ברינת אל זמנו הינם ואסור
שהרי הנוא שבר אבן נינם טוב ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ . נם בדבר שבמקים שלו
לא דרוו לו לראשונים כלל כי הרבה אנשי הזמסקה בבנים היו לכל חלק בזנים בתנקם
להנשבת מן של שבסק[illegible] אבילה נשנייה לבדר שמוש אשר אמר האבן ושאמום בהם
שמתן מרשען. לא ימצא נשאתם של המנהגים הרונתן מהין כלל כי מנינו היה
למשהם והתנצמום נם הם לא היו מקשרים של המסר הלתן כי היה מלך
מבנילו בכלו לכל אמר מהם דבר משנו בשלבשה זה מפאה פונדים דלא שבדרי
אינשי למקבר שליהן ולא היה שם מקשר אסור בתפיסים תנו גדולה בעד.
קטנה בשבט מקשרים שהוא משנו ולא [illegible] [illegible] בשלי הבדור כי
הנתם והתנצלם מהם מפסיד והרנית דבר שלמשרים שלו וכל שבצין אשן
בנים לו האמנם ההוא לו של הרונתן המתין שבנה שבית טמל לראשונים
נוין צדיך ויתר בהלנשה בו
והנה הנוא השבר וצלם אין ספק בו שאסור המנם שנבאו והמילו בשמות אבילה
ושניה. מתם כל שבן שנשאים בפסים לשם. ונם בשבת הדרבה יהיה
בתנקים נם זו רשה תולה ונאסר של כל מנים לשורבת בשנה שבה. בזמנו
לשכשו טשורה לצונקה ואסרו בה ממני בשנו בין התדרש. ס [illegible]

p. 173

no. 35

יורה על ילדה בן ישראל [illegible]

[illegible]

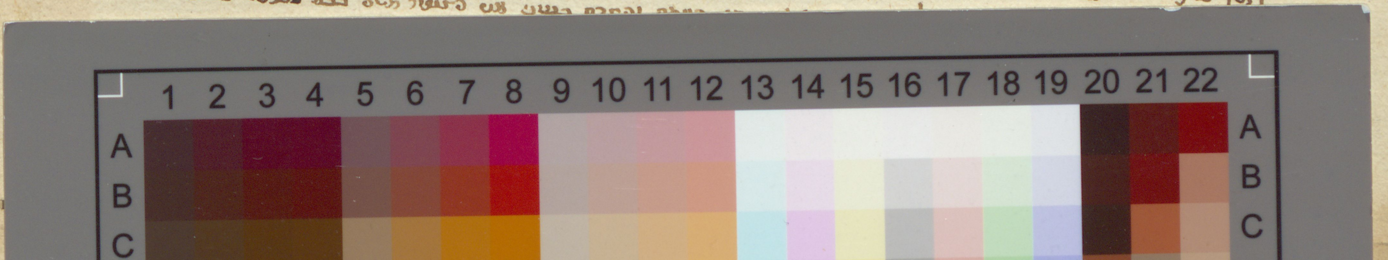
IT8.7/2-1993
2013:08
Image Access
IT-8 Target
Printed on Kodak Professional Paper
Charge: R130810

p. 173

no. 35